

REVISTA

pentru *moralizarea și
instruirea deținuților*

PUBLICAȚIUNE ENCICLOPEDICĂ ILUSTRATĂ
Apare sub auspiciile Direcțiunii Penitenciarelor și Institutelor de Prevenție

Se distribuie gratuit bibliotecelor
și tuturor penitenciarelor din țară

DIRECTOR:
RADU MIHAIU RACOVICANU
Directorul Penitenciarelor
și Institutelor de Prevenție

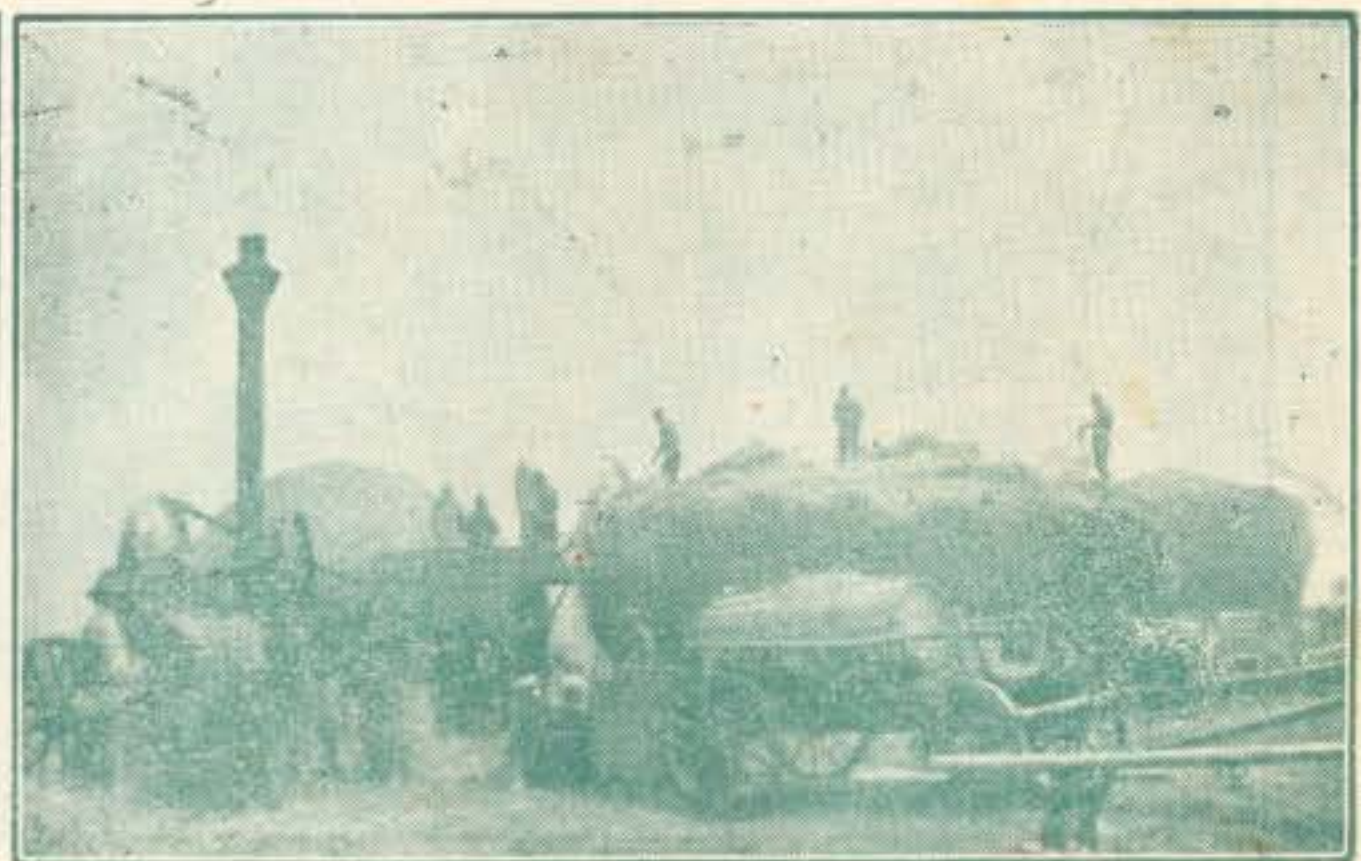
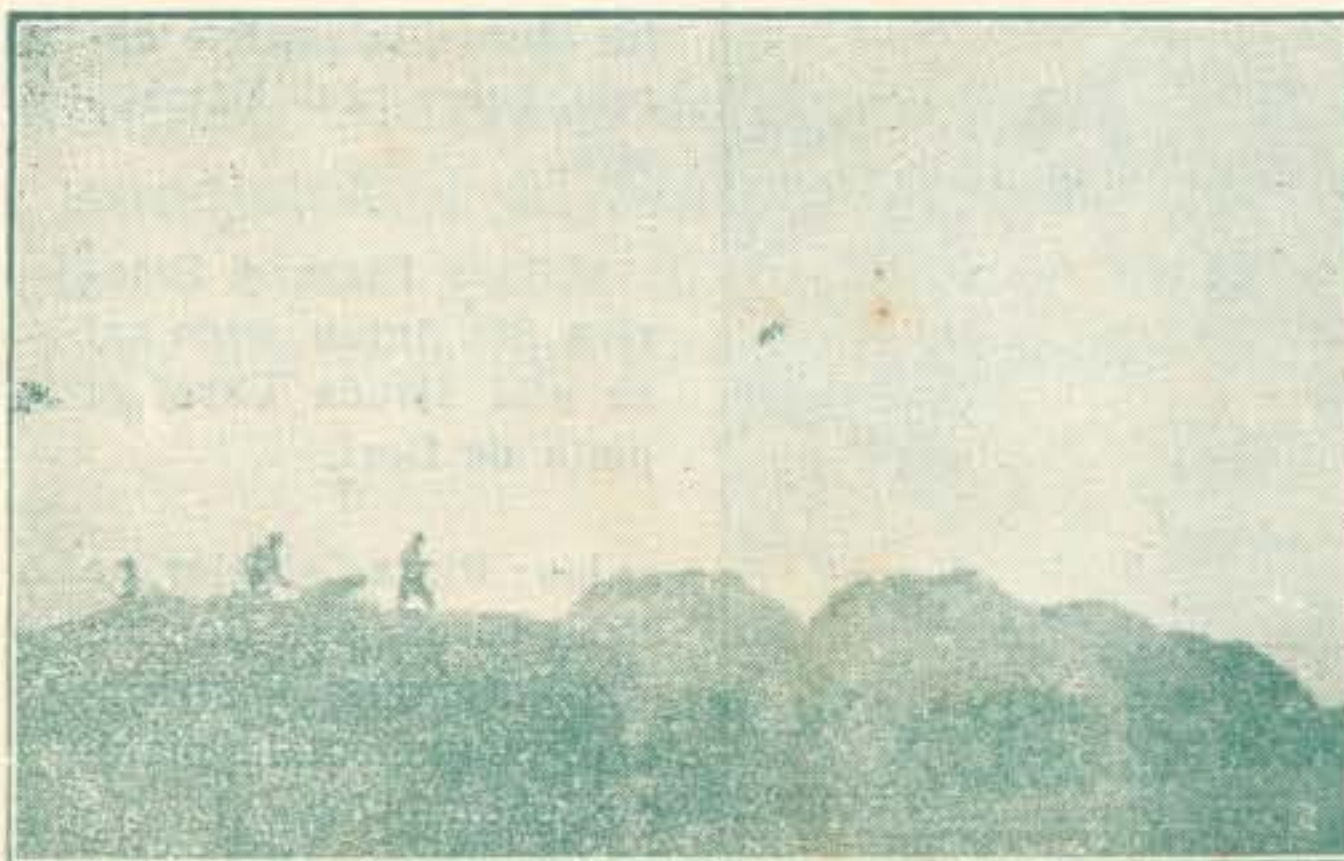
FONDATOR:
SIMION E. NICULESCU

Secretar de redacție:
MIHAIL CEUCA
Administratorul
Penitenciarului Văcărești

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Calea Văcărești Nr. 407 — București

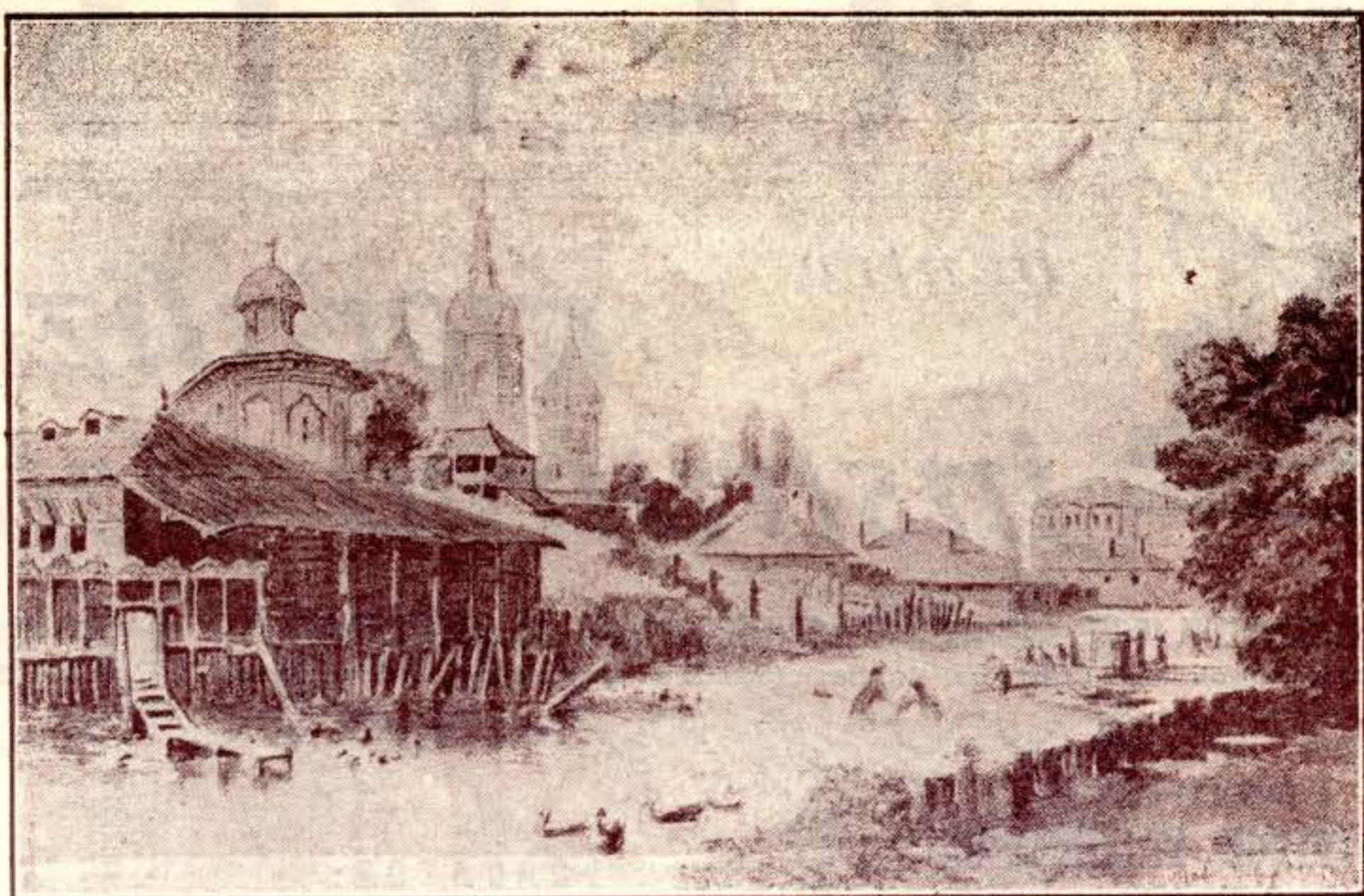
S U M A R

Țara se reîntregește	Mihail Ceuca, Administratorul Penitenciarului „Văcărești“	14 ani dela moartea Regelui Ferdinand	**
Un război sfânt începe — Proclamația Domnului General Ion Antonescu	**	3 „ „ „ Reginei Maria	**
Ordinul către armata română dat la 22 Iunie 1941 de Domnul General Ion Antonescu	**	De ziua marinei — Prilej de strălucire	**
Moldovă, sună-ți clopotele toate...	Căpitan în rezervă D. Iov	Rugăciunea marinarului	**
Io Ștefan Voevod	D. Ciurezu	Cântecul Velelor	**
Lupta Crucii	Pr. Nic. Popescu - Pietroșița	Scrisoare pentru mama	**
Bucurie în viață	C. N. Tomescu Prof. Univ. Iași	Pilde și Povestiri morale	**
Sărbătorirea Zilei Onomastice a M. S. Regina Mamă Elena la Penitenciarul „Văcărești“	Redacția	Noul nostru Secretar de Redacție	**
Inălțarea	George I. Vlădoi	Întoarnare	**
Cum eram odinioară !	Pr. Nic. Popescu - Pietroșița	Cum s'a născut muzica	**
Rostul suferințelor	Ic. Pavel Grosu	Gastor, Pollux și Prepelicarul	**
Înviere	Alexandrina Gr. Cantacuzino	De toate pentru toți	**
Lupta Sfântă	Constantin N. Carlovici	Haz de Necaz	**
Omul	George I. Vlădoi	Activitatea culturală dela Institutul de reeducare morală pentru minori Ocnița-Vâlcea	**
La Arme !	Mihail Eminescu	Regina Poeziei	George I. Vlădoi
		Cum ne putem feri de boale molipsitoare	Dr. Urechia
		Cugetări	George I. Vlădoi

DEȚINUȚI AGRICULTORI LA TREERATUL GRĂULUI

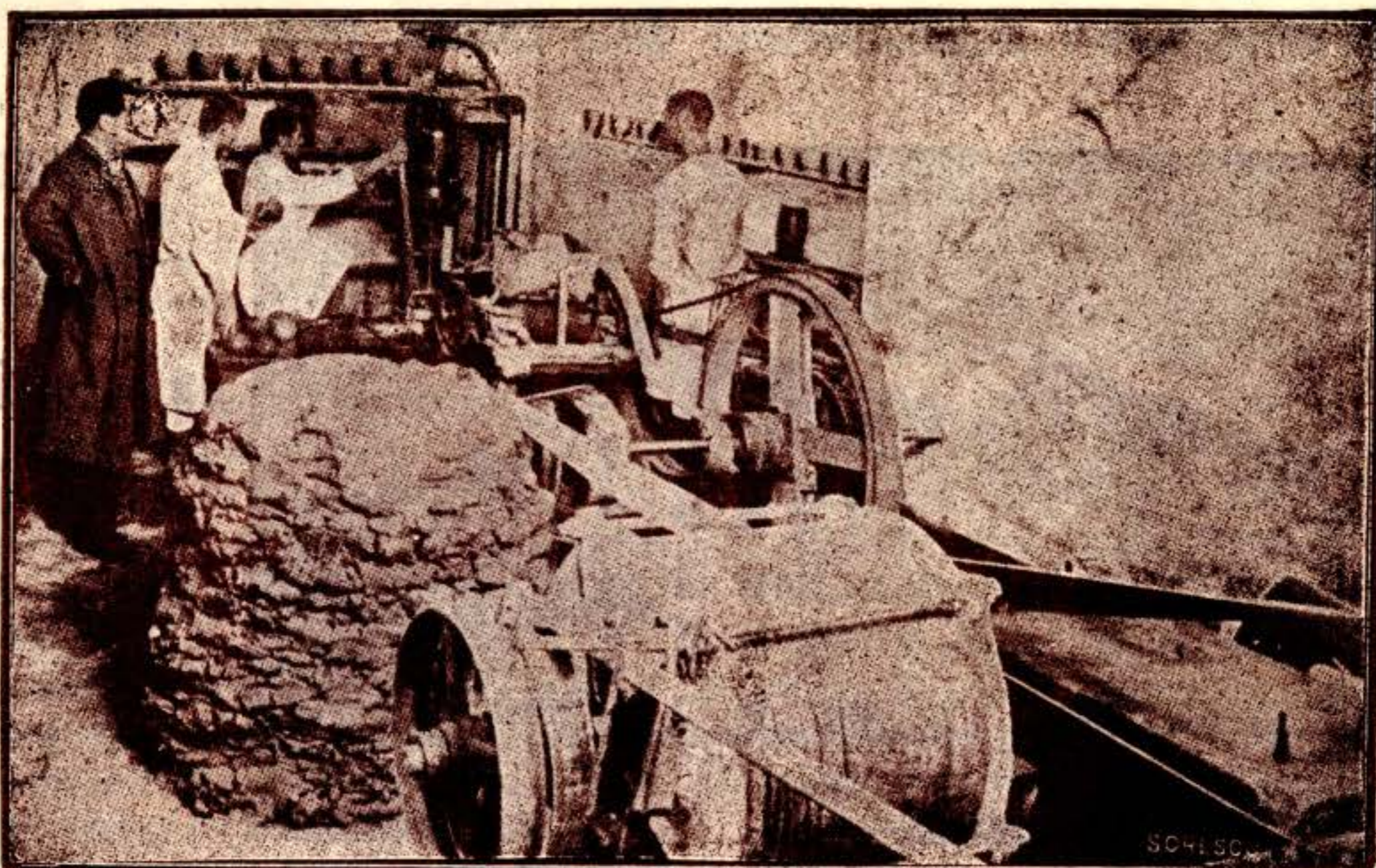
Bucureștii
de altădată
în imagini

Sus : Biserica Ciobanului Bucur, la poalele căreia, curge râul Dâmbovița.

Mijloc : Piața și Biserica Sft. Anton, unde azi se află strada Carol și piața de flori.

Jos : Piața Calicilor, pe locul căreia, sub Domnia Regelui Mihai I, străjuște monumentală piața, „6 Septembrie“.

Tambură pentru prepararea pastei de pământ pentru olărie

Atelierul de olărie dela Institutul de reeducare morală pentru minori

Uscătorie plăcilor de faianță pentru sobe de teracotă din atelierele Penit. Văcărești

R E V I S T A E N C I C L O P E D I C Ă M O R A L I Z A R E A S I I N S T R U I R E A D E T I N U T I L O R

R E V I S T A E N C I C L O P E D I C Ă M O R A L I Z A R E A S I I N S T R U I R E A D E T I N U T I L O R

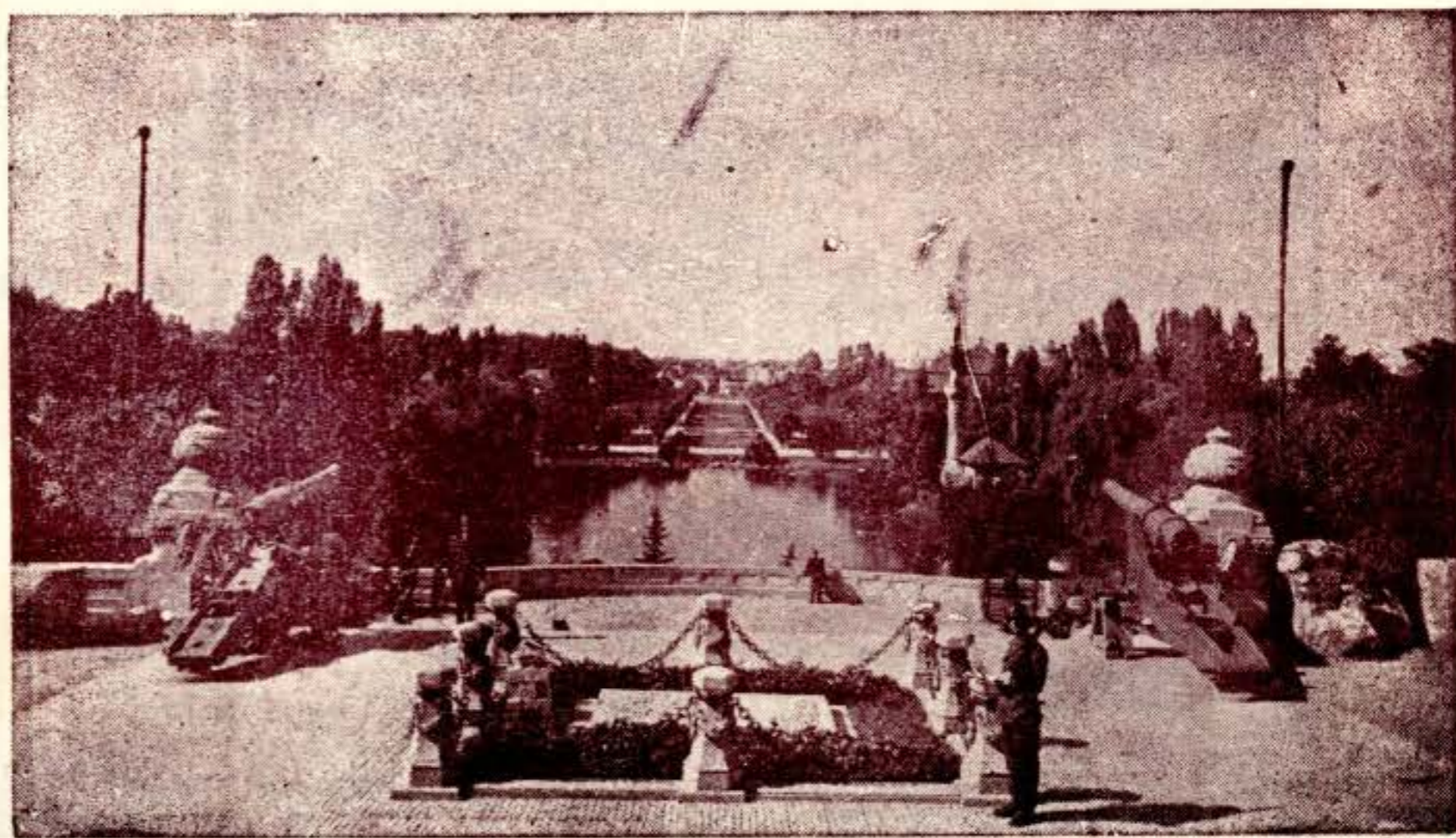
**Bucureștii
de astăzi
în imagini**

Sus: Palatul Justi-
ției.

Mijloc: Piața Uni-
versității.

Jos: Parcul Regele
Carol I, (în primul plan
se vede mormântul Sol-
datului Necunoscut).

R E V I S T A

PENTRU

MORALIZAREA ȘI INSTRUIREA DEȚINUȚILOR

REVISTA ENCICLOPEDICĂ ILUSTRATĂ

Tara se reîntregește

Bolșevicii hrăpăreți profitând de un moment în care pregătirea noastră militară nu suporta opunere, ne-au smuls, cu forța, o parte din mândra grădină a *Bucovinei*, cum și provincia de peste Prut — sora atât de scumpă nouă — *Basarabia*.

Câtă durere și umilință la gândul zilelor triste ale bejeniei din anul trecut! Oameni cuminți, pașnici, iubitori ai gliei pe care s'au născut și-au lăsat avutul, agonisit cu trudă și sudoare, pentru a-și scăpa zilele măcar din ghiara setoasă de sânge a bolșevismului!

Toată frământarea și durerea ne-a fost înăbușită fiindcă o reacțiune nu se putea produce atunci. Nedreptatea nu putea rămâne însă mult timp nerăsbunată. D-zeu, în dreptatea căruia românul crede cu toată curățenia sufletului lui bun și iubitor, nu ne putea lăsa pradă bestiei bolșevice și punând în fruntea oștilor viteze a Regelui Mihai I, pe Generalul Ion Antonescu, marele conducător al Statului Român, ne-a pornit în lupta grea, alături de oștile neînfriate ale marelui Reich German.

Cerbicia bolșevică a fost înfrântă pe vecie, iar pământul de veacuri românesc, eliberat de sub teroarea comunistă. Astfel, după abea un an, hotarele scumpei noastre patrii încep să-și recapete conturul de altădată.

Țara e azi în sărbătoare. Generalul salvator e în sufletul și pe buzele tuturor românilor.

Omagii și credință în conducător.

Bravură oștirilor biruitoare.

În speranța că jertfa morților pe câmpul de bătaie nu va fi fost în zadar, că tot românul va munci cu râvnă și dragoste pentru consolidarea Patriei reîntregite, să ne rugăm lui D-zeu, pentru viața și sănătatea salvatorilor acestui neam.

Trăiască M. S. Regele Mihai I.

Trăiască Generalul Ion Antonescu, Conducătorul și salvatorul neamului românesc.

Trăiască armatele biruitoare ale României și marelui Reich German.

MIHAIL CEUCA

Administratorul Penitenciarului „Văcărești“

UN RAZBOIU SFANT INCEPE

Pornim la luptă pentru drepturile neamului

M. S. REGELE MIHAI I

D. GENERAL ION ANTONESCU

PROCLAMAȚIA D-LUI GENERAL ANTONESCU CĂTRE ȚARĂ

ROMĂNI,

În fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața istoriei și a veșniciei românești, mi-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoare dreaptă ceia ce ne-a fost cotopt prin silnică umilire și trădare, hotărând să pornesc lupta sfântă de redobândire a drepturilor neamului.

În ceasul când popoarele își torc istoria pe câmpuri de bătae, când drepturile se cuceresc în fiacără jertfă, iar civilizația se plămădește din sângele veacurilor, poporul românesc nu poate privi cu brațe nevolnice și suflet golit mărețul vârtej al onoarei neamurilor.

Raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scrim cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu același sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră, nu de neamul românesc însuși, ci de trădătorii lui.

În numele credinței creștinești, al drepturilor românești și pentru viitorul nostru neînfricat.

ROMĂNI,

Vă chem la luptă,
La lupta sfântă, în contra prăvălitorilor civilizației și bisericilor, al dreptății și propriilor noastre drepturi.
La luptă sfântă pentru neam și pentru Rege.
La luptă mare și dreaptă alături de marea națiune germană, pentru dreptatea viitorului omenesc.

ROMĂNI,

La 6 Septembrie 1940 destinul îmi așezase pe cuget povara istovitoare a unei țări sfâșiate și descompuse. Am jurat să nu abdic o singură clipă de la sfintele drepturi și de la porunca demnității românești.

M'am trudit să țin sufletele, să unesc puterile, să adun toată munca românească pentru ca să pot păstra și reinălța neamul.

V'am cerut să-mi dăruiți nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduindu-vă să lupt pentru reinălțarea patriei. Și m'ați ascultat.

Dumnezeu m'a ajutat ca un an numai de la prăbușirea granițelor — anul umilirei, al suferinței și învățăturii românești — să pot îndrepta din nou neamul nostru pe calea luptei și sfintelor drepturi strămoșești.

Am purtat deajuns pe brațele mele zbuciumate frământatele ruine ale României scumpe și mari, — prăvălită de greșala noastră și trădarea onora. Am tăcut deajuns sbuciumul și lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, ale României pentru care

luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

În acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruința sfântirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morților și leagănul copiilor noștri și din codrii Bucovinei straja nepieritoare a gloriei românești.

Mulțumesc Domnului că m'a învrednicit să sparg atât de repede cătușele roșii ale anarhiei și pradei cotoptoare, contribuind astfel și la marea luptă de înnoire a civilizației pe care o duc în Europa Germania marelui Adolf Hitler și Italia Ducelui.

Îi mulțumesc în numele națiunii noastre Geniului creator al lumii noi, Fuehrerului cancelar Adolf Hitler, că a înțeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial — care a luptat și va lupta veșnic pentru sfânta lui unitate — dându-i poporului român mândria unei lupte puternice și curajoase nu numai pentru reclădirea drepturilor naționale, dar și împotriva celui mai mare dușman al lumii: bolșevismul.

Legați în jertfa pentru idealul nou și mare al lumii în plămădire, Români își vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credință, prin lupta lor de onoare pentru civilizația lumii, alături de marea popor german.

ROMĂNI,

În viața oamenilor ca și a națiunilor vin ceasuri de desnădejde peste ceasuri de furtună, care lasă locul luminii și înălțării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare cruntă.

Ne-a deschis drum de furtună spre zori de înălțare.

Să-l urmărim cu încredere, Români.

Cu gândul țintă la drepturile neamului;

Cu sufletul lipit pe crucile eroilor și martirilor trecutului;

Cu trupul înfipt în gila copiilor noștri.

Să pornim la luptă, Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar neamului și să lăsăm urmașilor noștri, gloria pământului strămoșesc.

ROMĂNI,

Pentru Rege, pentru Țară,

Ca să răzbumăm nedreptatea.

Ca să întemeiem lumea nouă.

Ca să cinștim numele de Român.

Cu Dumnezeu înainte.

Urmați-mă.

Războiul sfânt a început!

22 Iunie 1941

Ordinul către armata română dat la 22 Iunie 1941 de Domnul General Ion Antonescu

OSTAȘI,

V'am făgăduit din prima zi a noii Domnii și a luptei mele naționale să vă duc la biruință;

Să șterg pata de dezonoare din cartea neamului și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri.

Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a Bisericii, lupta pentru vetrele și altarele românești de totdeauna.

OSTAȘI,

Vă ordon:

Treceți Prutul,
Sdrobiți vrăjmașul din răsărit și miază-noapte.

Desrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți.

Reimpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre.

OSTAȘI,

Plecați azi pe drumul biruinței lui Ștefan cel Mare ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor. Înainte.

Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aci straja dreptății și zid de cetate creștină. Fiți vrednici de trecutul românesc.

OSTAȘI,

Veți lupta cot la cot, suflet la suflet, lângă cea mai puternică și glorioasă armată a lumii.

Indrăsniți să vă măsurați vitejia și să vă dovedeți mândria, camarazilor noștri.

Ei luptă pe pământul moldovean, pentru granițele noastre și pentru dreptatea lumii.

Fiți vrednici de cinstea pe care v'au făcut-o istoria, armata Marelui Reich și neftrecutul ei comandant Adolf Hitler.

OSTAȘI,

Înainte.

Să luptați pentru gloria neamului;
Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinștiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor căzuți în pământul veșniciei noastre cu gândul țintă la Dumnezeu.

Să luptați pentru desrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea Bisericilor, a vieții și căminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea.

V'o cere Neamul, Regele și Generalul vostru.

OSTAȘI,

Izbânda va fi a noastră.

La luptă.

Cu Dumnezeu înainte!

COMANDANT DE CĂPETENIE AL ARMATEI:

GENERAL ANTONESCU

MOLDOVĂ, SUNĂ-ȚI CLOPOTELE TOATE...

de căpitan în rezervă D. IOV

Moldovă, sună-ți clopotele toate
S'audă Prutul, Nistrul și Carpații
Cum vine Neamul viforos, vin frații,
Ca să plivească țara de păcate...

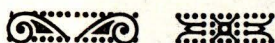

Privighetori ce lăcrămați în noapte,
Duceți cântarea voastră la hotare,
Rostiți-o clar, să afle fiecare
Că vom veni când holdele-or fi coapte...

Tu, vânt odihnei astăzi nu te-așterne,
Aleargă'n sate unde-aștept răzeșii
Și spune-le că pleacă megieșii,
Să desrobească vieți basarabene!

Și voi, arcași din mândra Bucovină,
Din buciume sunați să înțeleagă
Cu toți porunca: Vrem Moldova'n treagă.
Și nimănuia Neamul nu se'nchină...

ȘTEFAN CEL MARE

Nu-s inimile românești în tihnă
Și nu-i durere s'o cuprindă slova...
De când dușmanii-au pângărit Moldova,
La Putna'n groapă, Ștefan n'are-odihnă.

Moldovă, sună-ți clopotele toate,
În astă sfântă zi ce înviere,
Să afle lumea Nația cum cere:
Dreptate... dreptate... dreptate...

IO ȘTEFAN VOEVOD

de D. Ciurezu

— „Fost-am eu nevrednic, au pizmaș ?
Au am cătat cămașe de pohvală ?
De pohta mea și-a pohtuirii mele
Cerut-am eu a lumii socoteală ?

Au am șezut în scaun pe nedrept ?
Au am pretins zălog trufiei mele ?
Din trudă și nălog, făcut-am eu,
Zâmbire desfrânată și taclale ?

Grăește-mi tu, drept, cinstită țară,
— Lumină din lumină — rând de drepti,
Că n'ași avea nici în pământ odină
Dac'ași simți că 'n gândul tău mă cerți...

De ce atunci, atâta jecuire ?
Atâta foc și silă pe hotare ?
De ce această șgură de pământ
Nu și-a avut un loc tihnit la soare ?

De ce s'au strâns toți răii peste ea ?
— Atâți mișei de pulberi și osânde —
Ce le-a stricat această țară, Doamne,
De n'are timp nici morții să-și comânde ?

Ce vor aceste haite de isbeliști ?
Nemernicii aceștia de pripas,
Care-au lovit cu pietre 'n Dumnezeu
Și și-au făcut din răs, iconostas ?

Ce vor aceste hoarde de nevolnici,
Care-au scuipat icoanele 'n altar ?
Care-au svârlit în sfinți cu spurcăciuni
Și-au preacurvit pe sfântul prăznicar ?...

Eu sânt, atunci, cel care cat gâlceavă ?
Au eu mă duc cu pricină la ei ?
Ori ei, hulpavi, ca niște fiare oarbe,
Au hăituit în turma mea de miei ?

Cum de-i mai rabdă cerul și pământul
Cu-atât nămol de bube și păcate ?
Cum nu se surpă negura pe ei
Cu grindină și trăsnetele toate ?

Să-i văd perind, cum piere nălucirea.
Nici urmă de sămânță să nu scape.
Pământul să-i sugrume din căpușe
Și 'n pânțele de râme să-i îngroape...

Dar va veni odată 'nfățișarea
Mai cruntă ca Venirea-de-Apoi.
Când toți acești netrebnci vor pieri
Și 'n dreapta, plini de slavă, vom sta noi.

Pe-atunci eu, țară, poate n'oi mai hi
Dar voi hrăni, în dreapta'mi dormitare.
Cu tot pământul ce-mi va sta pe piept
A țării mele sfântă sărbătoare“...

LUPTA CRUCII

de Pr. Nic. Popescu-Pietroșița
Confesorul Penitenciarului Văcărești

Lupta crucii împotriva hoardelor celor fără de Dumnezeu era de mult așteptată și dorită de toată lumea creștină.

Este o luptă cum n'a fost nici una până acum în istoria lumii, pentru că niciodată și în nici un colț din pământul acesta creat de Dumnezeu, nu s'a întins o astfel de nebunie, ca nebunia bolșevică, care a cuprins roșorul rus, un popor drept credincios, provoslavnic.

De un sfert de veac lumea creștină privea neputincioasă la toate blestămățiile care se întâmplau în Rusia.

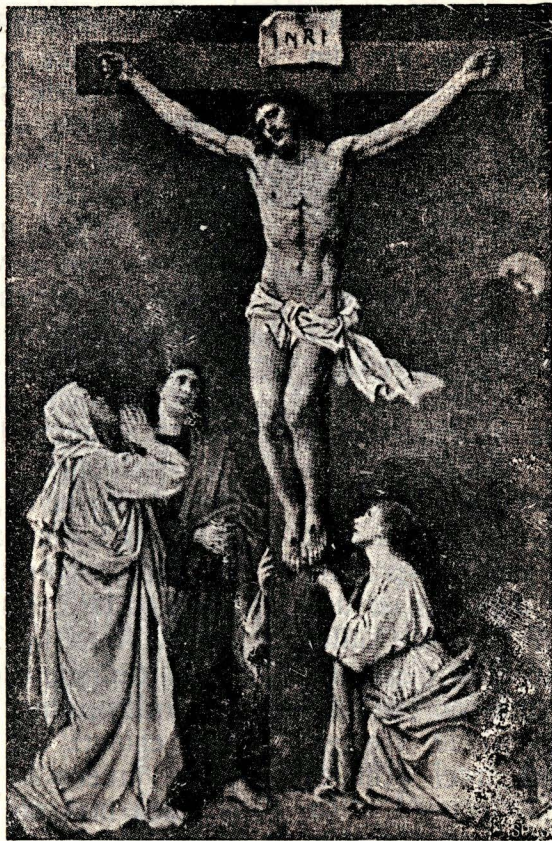
Ca pe vremea prigoanelor păgâne bisericile au fost arse s'au transformate în localuri de petreceri și orgii. Preoții au fost uciși sau trimiși în Siberia, iar creștinii oprți de a se mai închina Dumnezeului adevărat.

De unde pornea această ură neîmpă ată împotriva lui Hristos și a Bisericii Lui? Dincotro a venit acest vânt de nebunie fără pereche în lume?

Dela dușmanii de totdeauna ai lui Hristos, dela jidovi. După cum altădată au răstignit pe Hristos, voesc acum să răstignescă neamurile care cred în El.

Numai prin aducerea tuturor popoarelor la o stare de barbarie, de îndobitocire, Iuda putea să stăpânească nestingherit lumea întreagă. Pentru aceasta trebuiau distruse instituțiile care le ședeau în cale: Biserica, familia, moralitatea și proprietatea, distrugându-le pe acestea puteau să crească oameni fără Dumnezeu, fără dragoste maternă, fără bucățica lui de pământ, oameni desrădăcinați din glia tradiției lor și atunci Jidanii, care își păstrau credința, obiceiurile, sinagogile, căci nici o sinagogă nu a fost distrusă sub regimul comunist, se simțeau ca la ei acasă, stăpâni.

Nu era destul însă, că ei ajunseră să pună stăpânire pe Rusia, nebunia bolșevică, copilul drăcesc al jidanilor, născut din francmasonerie și comunism trebuia să cuprindă lumea toată, că omul bolșevic să nu mai poată avea alături de el un vecin întreg la minte, cu Dumnezeu și cu omenie, ca să-și poată da seama de starea lui nenorocită și să dorească vre-o îndreptare, deaceea în jurul Rusiei s'au înălțat zidurile ignoranței și ale

Iisus Hristos răstignit de Jidovi

izolării totale de restul lumii și tot de aceea nenumărate mii de agenți comuniști au început să mișune în toată lumea cheltuind sume fabuloase pentru propaganda lor.

Acolo unde acest virus bolșevic a prins, popoarele acelea au avut mult de suferit, e destul să ne gândim numai la suferințele Spaniei, ca să ne dăm seama de cece înseamnă boșevismul. Poate că această boală socială, de natură și origină curat jidănească ar fi reușit, dacă din mijlocul popoarelor creștine nu ar fi răsărit fii vrednici și credincioși care s'au opus puterilor demonice din răsărit, cum este Adolf Hitler, Franco și Mussolini. Țara noastră ca și în trecut nu a fost nici un moment lipsă dela această luptă care se dă demult, în tăcere, între cruce și steaua comunistă în cinci colțuri.

Astăzi, când Dumnezeu a sorocit vremea mântuirii neamului omenesc din ghiarele Satanei cu stea în frunte, ca să înșele lumea

creștină și s'o piardă, când lupta a prins glas de tun și aripi de arhangheli, oastea românească, prin vrerea dumnezeiască și pentru a îndeplini menirea poporului Român hărăzită de Dumnezeu în lume, se găsește ca și altădată aliniată pe frontul de vrednicie al credinței strămoșești, alături de glorioasele armate germane, luptând nu numai pentru glia strămoșească, ci mai ales pentru lățirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Soldații care își dau viața pe front și-o dau îndeosebi pentru Evanghelie și „Cel ce își pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelia Mea și-o va câștiga“. Ei vor fi deci nu numai eroi ai neamului, ci și martiri ai crucii, iar sufletele lor se vor așeza în locurile de cinste pe care le-a gătit Domnul celor ce luptă și mor pentru El.

Prin luptă și prin jertfă, prin cruce și prin moarte Domnul Iisus a ajuns la Înviere și pe noi ne-a dat vieții; prin luptă și prin jertfă vom ajunge și noi la izbândirea cea adevărată a Neamului.

Dacă lupta este atât de dreaptă și dacă Dumnezeu e cu noi, nu se poate să nu fie și victoria finală.

Să ne rugăm țți pentru această zi mare, cea mai mare din istoria lumii creștine, când Crucea va zdrobi pe cei potrivnici Ei.

lubește-ți neamul și păstrează-ți credința strămoșească, iar dacă rătăciții vor încerca să te abată dela ele strivește-i fără milă, căci un popor nu poate exista ca nație, decât mergând pe calea arătată de blândul nostru Iisus.

BUCURIE IN VIATA

de C. N. Tomescu - Profesor Universitar, Iași

La câte încercări, la câte ispitiri nu este supus omul în viața aceasta pământească! Unele ispitiri se formează în însuși sufletul nostru, din ciocnirea diferitelor idei și simțiri; altele vin din afara noastră, intră prin porțile de simțire ale trupului, și, fără să luăm aminte, ele ne-au și stăpânit, și noi urmăm atunci, după cum ne îndeamnă ele, deși ne dăm seama, că noi nu le cunoaștem, că noi n-am gândit și nici n-am simțit vreodată așa.

Jocul acesta de sentimente mai ales, în sufletul nostru, este foarte puternic. Nu-l poate cerceta omul, și nu-i poate afla desăvârșit așezarea lui. Căci, vrea cineva să înțeleagă, de ce în aceeași stare aflându-se doi oameni, nu lucrează totuși la fel? Dece, mai mulți privind aceeași grădină de flori, nu toți vor mărturisi aceeași stare sufletească? Că are învățătură mai mare, că a avut părinți mai buni, că a trăit în sărăcie, și câte și câte asemenea răspunsuri se dau, dar nu dau toți același răspuns. Dece oare? Pentru că sufletul omului e foarte complicat și mult deosebit; e ca o carte cu nesfârșit de multe foi, pe care vrei se le citești, dar nu te cuprinde vremea, nu-ți ajunge o viață întreagă, să treci prin ea dela un capăt la altul al ei.

De aceea, noi nu ne putem da seama îndesulător, cum de vin ispitelile, din ce pricină, ce putere de stăpânire au ele asupra sufletului nostru, și ce rost prezintă ele pentru un om ispitit și pentru societatea, din care face parte.

Peste această neclaritate în judecățile omenești, peste o asemenea negură, stă însă lumina cea de sus, Lumina și Adevărul ceresc, dumnezeesc. Judecățile noastre sunt foarte felurite, Adevărul dumnezeesc e unul, judecățile omenești sunt schimbătoare și de scurtă durată, pe când Lumina cea cerească este aceeași totdeauna și veșnică.

Ce re spune acest Adevăr și Lumină de sus, în privința încercărilor și a ispitelor ce cad peste om, fie că el poartă vină cu păcatele sale, fie că omul se crede curat și deci năpăstuit de ispita ce-l încearcă!

Din cer, adevărat din adevărurile dumnezeiești aflăm, că nici un om nu-i perfect, nu-i desăvârșit, că toți ne luptăm cu păcatele și mai toți cădem sub puterea lor, unii mai repede și mai adânc, alții mai târziu și mai la suprafață. Este o nesfârșită varietate în felurimea și greutatea păcatelor. Apoi, Adevărul ceresc ne mai spune că peste om vin anume ispitiri, le trimete însuși Dumnezeu, ca să-l cerce, să-l limpezească, așa cum se limpezește aurul prin foc, deci, ne vine o ardere în suflet, ca să avem prilej de a topi toate buruienile și fără de legea ce ne stăpânaia.

Și dacă însuși Dumnezeu ne face asemenea ispitiri, dacă El, ca Părintele cel cu grijă, cearcă să ne lămurească sufletele noastre, ale fiilor Săi, ce putem zice noi, cum să privim aceste ispitiri, care cad peste suflet, și pe care mulți le considerăm grele, apăsătoare? Oare, să ne turburăm, să ridicăm vorbe deșarte și de răsbunare împotriva cuiva? Împotriva societății? Împotriva vreunui frate? Împotriva lui Dumnezeu? Dar cunoaștem noi ceva, care să ne îndreptățească a avea o asemenea purtare, după ce am greșit și a venit ispita peste noi? Nu!

Ispitirile vin cu voia și știința lui Dumnezeu și peste cel mai scump, mai bun, mai curat suflet. Să ne amintim de dreptul Iov, care era cinstit de toată obștea, și din marea lui bogăție și din bucuria casei lui, încărcată de tinere vârstare, a rămas nu numai sărac ci și fără copii și plin de bube, asvârlit de slujitorii lui în gunoarele din afara cetății, unde-i lingeau câinii trupul. Dar sfinții Mucenici? Ei au crezut cu tărie și cu toată curățenia lor sufletească în Hristos Mântuitorul, și totuși iată și-au pierdut viața în groasnice chinuri. Ce taină e aceasta oare? Cine o poate judeca?

Dacă însă noi ne dăm seama de o asemenea neputință de a pricepe cele înalte, de a tălmăci drept Adevărul și Lumina ce coboară din ceruri, de sus, iată ne umplem sufletul de bucurie mare. Știm atunci, că și cei dreپți și cei sfinți au suferit mari și anevoioase ispitiri, au căzut sub povara unor grele cercări, dela Dumnezeu trimise, dar ei n-au desnădăjduit, ci mai tare și-au întărit sufletul în răbdare și în credință, și iată obștia, comunitatea creștină nu i-a uitat, ci i-a trecut ca sfinți.

Mare bucurie avem în viață, dacă și noi credem în Atotputernicia lui Dumnezeu, că El ne trimite încercări și anevoioase ispitiri și nouă, ca și celor sfinți din veacurile trecute, pe care ispitiri suntem dator să le răbdăm și noi, mai ales atunci când ne credem nevinovați, și să nu desnădăjduim, ci să lăsăm să se ardă din sufletul nostru neghina și toate buruienile ce l-au năpădit, să ne bucurăm că o ispitire vine dela Hristos Dumnezeu ca și o prașilă peste buruienile, ce vor să înăbușe roada grânelor depe întinsul câmpului.

Și că trebuie să avem tărie, să nu ne pierdem firea în ispitiri, ci, din potrivă, să ne și bucurăm chiar, să considerăm fiecare cercare ce ne lovește ca un semn al milii dumnezeiești; Că așa este într'adevăr, să deschidem sf. Biblie și acolo vom afla de toate acestea, ce pricinuesc numai mângâieri și bucurii în viață.

Sărbătorirea Zilei Onomastice a M. S. Regina Mamă Elena, la Penitenciarul Văcărești

Sărbătoarea Sfinților Constantin și Elena, a fost anul acesta și rămâne capăt de suferință a sufletului de mamă regesc. După zece ani de tăcută și dureroasă frământare, dreptatea învinge și sforile destinului trase cu măiestrie de slujitorii onoarei sat'sfăcute, întregesc decorul visat de fiecare bun român și'n voioșia specific românească, s'a sărbătorit ziua numelui celei mai roabile mame.

Martiră a durerii, Regina noastră exemplifică cea mai duiosă figură a sacrificiului, cu fermitatea convingerilor că la capăt se găsește dreptatea, iar până acolo, credința și încrederea rămân frați nedespărțiți, reazăm al sufletului și toiag al corpului.

Când zici român, zici suflet, când zici mamă zici inima omului. Pentru apărarea mamei, pentru cinstirea ei, pentru recunoștința ce i-o poartă, românul trece prin foc de i s'ar cere.

Când așa de frumos e simțit de fiecare sentimentul de mamă, nu se poate descrie ce înțeles

M. S. Regina Mamă Elena

plin de bucurie a avut primirea M. S. Regina Mamă Elena în mijlocul nostru, să ocupe iarăși regeștile locuințe, să respire iarăși aerul frumoasei noastre țări și să alcătuiască sprijinul la nevoie al tânărului nostru Rege.

Ziua numelui M. S. Regina Mamă Elena, ne creiază prilejul să ne arătăm iubirea din toată inima și cu toată credința:

Trăiască M. S. Regina Mamă Elena!

Penitenciarul nostru, ca întotdeauna, a înțeles importanța și frumusețea acestei zile. Prin Sfânta slujbă s'au ridicat rugă către Dumnezeu, să ne învrednicească mulți ani cu mândria ce o simțim, când serbăm ziua numelui celui mai perfect suflet.

Personalul superior și de conducere, deținuții și deținutele penitenciarului, în mânăstirea noastră, și-au înălțat gândurile către Regină și stăpâna celui mai frumos crez de iubire de neam.

REDACTIA.

Î N Ă L T A R E A

29. V. 1941.

de George I. Vlădoi

E sfânta zi ce'n suflet ne strecoară,
Dioasa amintire a celor ce-au căzut,
De strămoșeasca brazdă, pentru Neam și Tară,
Sub faldul biruinței, sub tricoul scut;

E ziua ce'ntărește credința prin cei morți,
E sfânta zi ce spune, să fim vrednici de ei
Să fim uniți și gata la semnul de noi soști
Să înfruntăm tot răul, să fim ca niște lei;

Ofelul și vârtejul poeziei dușmane
Să ne'ntărească iarăși, nici cum să ne răpună,
Să trecem prin vâltoare, cu'nusufleții umane,
Să nu zdrobim pe=aceia ce=or vrea să se supună;

Creștinii au ca pildă pe=ai lor înaintași,
Căci, au distins pe fiare, când nu s'au îmblânzit,
Și'au salvat pe=aceia ce nu au fost teufași,
Căci, pentru sfânta pace, mereu au flămânzit!

~ ~ ~ CUM ERAM ODINIOARĂ! ~ ~ ~

Voi care odinioară erați depărtați acum sunteți împăcați (Col. 1-21-22).

De Preot NIC. POPESCU-PIETROȘIȚA Conf. Penit. Văcărești

Cum eram odinioară și cum suntem acum, sunt cuvinte care ne spun mult și multe, mai ales când se întâmplă ca acel *acuma* să ne arate o stare mai bună ca cea de odinioară. Câtă bucurie, câtă tresăltare sufletească se produce în inima aceluia, care poate să spună; ce bine e cum sunt *acuma* și mă gândesc cu groază la felul cum eram odinioară! Și tot atâta amărăciune și tristețe picură în sufletul aceluia care spune: Ce bine eram odinioară, ce stare frumoasă aveam! Ce am ajuns *acuma*! Parcă inima i se preface în țândări, sufletul i-se sfășie în bucăți.

În cuvintele pe care vi-le-am spus mai sus, luate din scrisoarea Sf. Apostol Pavel către creștinii din Colose, sunt cuvinte de bucurie, căci Sf. Apostol arată o stare sufletească bună, plină de credință și de dragoste, a creștinilor din Colose, o stare de apropiere și de împăcare cu Dumnezeu, o stare de fiii ai Lui, față de starea lor de odinioară până nu cunoscuse pe Dumnezeu și deci erau departe de El.

Cu alte cuvinte Sf. Apostol le spune; *odinioară* erați osândiți la moarte, erați păcătoși, răi, lipsiți de Dumnezeu și departe de El. Acuma sunteți liberi, mântuiți, drepti, buni, aveți pe Dumnezeu cu voi și sunteți aproape de El.

Cât de mult puteți voi înțelege, fraților din închisori, puterea acestor cuvinte, două la număr: *odinioară* și *acuma*! Înțelesul lor cuprinzător nu-l pot prinde însă decât aceia care în timpul penitenței lor s'au apropiat prin credință și prin meditație încet, încet de Dumnezeu de adevărata lumină a vieții.

Atunci începe să se facă lumină în sufletul lui, începe să-și dea seama de starea lui nenorocită de până acum, de felul cum și-a petrecut viața în neorânduială și să dozească în același timp o schimbare.

Acela poate să zică: *Odinioară* eram un om fără frica lui Dumnezeu, fără rușine de oameni. Nu cunoșteam nici drumul muncii nici al cinstei. Nu respectam nici munca, nici viața și nici onoarea semenului meu. Nu am cunoscut măsură la mâncare, la băutură și nici la vorbă.

De sfaturile oamenilor cumsecade mi-am bătut joc, iar pe părinți i-am batjocorit. Numai în calea păcătoșilor am umblat și sfaturile lor le-am primit. La lucruri frumoase niciodată n'am cugetat și simțăminte nobileniciodată nu s'au suit la inima mea să mi-o încălzească.

Eram un om fără nici o măsură de conducere în viața mea. Și am mers pe calea vieții mele așa multă vreme bătându-mi joc de toți și de toate până când pe cărările umbrite de necredință, de păcate și lipsite de lumina

adevărului, am ajuns, unde trebuia să ajung, în locul unde cei fără de lege, unde cei asemenea mie, sau mai răi ca mine, ajunseseră la *pușcărie*.

Aici deși erau mulți care îmi semănau și deci ar fi trebuit să mă simt bine, am început să văd puțin câte puțin prin ceața pe care demonul mi-o așezase pe față, adevărata viață și adevărata ei frumusețe, *am cunoscut pe Dumnezeu*.

Acuma! Acuma sunt altul. Sunt un om nou. Sunt ca un fulg care sboară, căci toată greutatea păcatului, tot plumbul necredinței s'au topit la văpaia focului Evangheliei lui Isus Hristos. Ingenucheat la icoana Maicii Domnului și a Fiului său, în capla închisorii, am simțit pentru prima dată un nou fior de viață în mine, care mă prefăcea, mă renăștea. Și acum văd lumea cu alți ochi, și viața are cu totul alt scop decât aceea de odinioară. Acuma am teamă de Dumnezeu, am rușine de oameni, am început să mă simt smerit și mic în fața lui Dumnezeu și a semenilor. Acuma simt în mine un foc mistuitor care mă arde încontinuu și un dor nou de viață

pe care nu l-am simțit niciodată până acum. Acuma sunt aproape de Dumnezeu, am venit la El, m'am împăcat cu El și numai de El ascult.

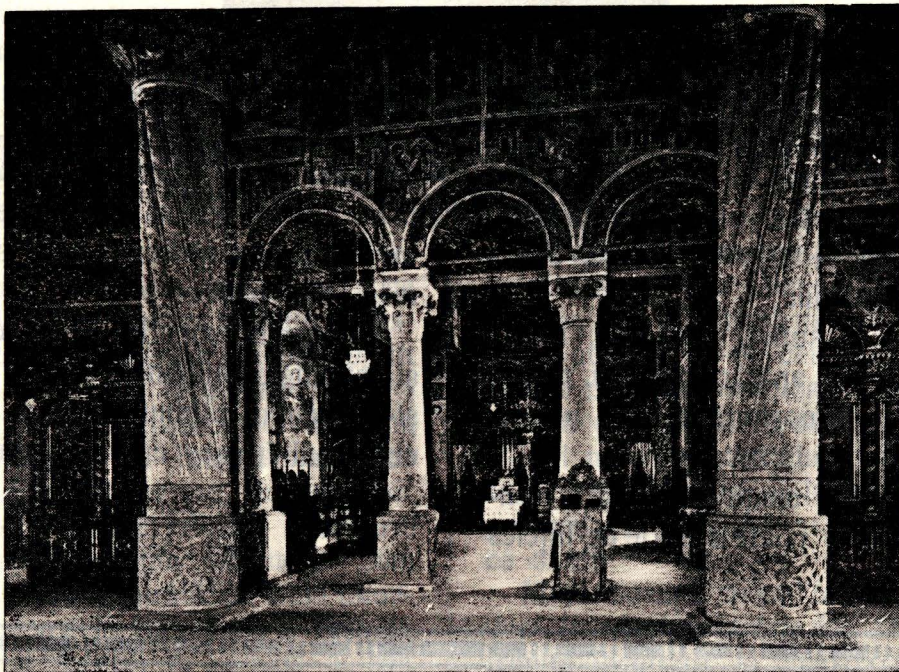
Deacea toate gândurile cele rele m'au părăsit. Deacea sfaturile și îndemnul cele rele sunt ca o scârbă înaintea mea. Deacea nu mai pot suferi nedreptatea, lenea, minciuna, hoția, crima, necinstea etc., care erau pricetenii mei. Pentru că acum sunt un om nou, o faptură după chipul lui Dumnezeu, nu ca odinioară o schimonositură făcută de deavol.

Dragii mei deținuți, ori unde sunteți și ori

pentruce sunteți în necaz și în suferință, gândiți-vă cu toți în ceasurile voastre de liniște din zi sau din noapte când somnul nu se prinde de voi, la acest *Acuma* al vieții voastre și când veți simți în tainele sufletului vostru o schimbare a stării de odinioară strigați ca niște copii care văd pentru prima dată petalele albe ale ghiocelului ieșit de sub zăpadă, sau primii fulgi de zăpadă! *Acuma* sunt un om nou, nu mai sunt ca odinioară. Mă auziți voi toți? Mă simțiți altul? Mă vedeți altul? Bucurați-vă împreună cu mine.

Și mare bucurie se va face, fratele meu, aici, între oameni buni și Sus între îngeri și între Dumnezeu.

Noi împreună cu Biserica ne rugăm în permanență pentru voi și de aceia dorim ca toți să puteți zice: *Acuma* sunt un om nou, așa cum sf. Ap. Pavel spune pentru toți creștinii din Colose: „Voi care odinioară erați depărtați acum sunteți împăcați“.

INTERIORUL MĂNĂSTIREI VĂCĂREȘTI

ROSTUL SUFERINTELOR*)

de I. Pavel Grosu

Atunci când de jur împrejur se rostogolește un întreg ocean de lacrimi, sânge și dureri, atunci când suferințele personale sau naționale-fizice și morale sunt nesfârșite — poate oare atunci creștinul să mai afle în ființa lui puteri de a mărturisi nemărginita milă, iubirea de oameni și bunătatea lui Dumnezeu?

Desigur că da! Că bun milostiv și iubitor de oameni este Dumnezeu nostru acum și pururea — învață sfânta noastră Biserică.

Aceasta, însă, nu înseamnă că un creștin nu vede suferințele din jurul lui; că nu ține socoteala de ele; că le pătrunde cu nepăsare și că nu înțelege tragedia lor.

Noiănu întreg al suferințelor vieții actuale, creștinul adevărat îl înțelege și-l simte mai din plin de cât alții. Aceasta fiindcă, iubind pe aproapele său ca și pe sine, întreaga durere omenească el o ia asupra lui ca și cum ar fi personală.

Odată cu aceasta el nu se îndoeste nici de bunătatea lui Dumnezeu, fiindcă dispune de un alt criteriu, a prețului binele și răul, criteriu oșebit de cel lumesc, obișnuit.

El știe că bunătatea lui Dumnezeu a lăsat pe om nu pentru suferințe, ci pentru o continuă, neîntreruptă și desăvârșită bucurie. Deaceea omul nici odată nu e satisfăcut de bucuriile mărginite și trecătoare. Nu se împacă cu durerea și chinul și însetează, cu drept cuvânt dela începutul veacurilor, după fericirea aceea, ce ia fost hărăzită la facere.

Dumnezeu, care este izvorul apelor vii și îmbelșugate care este soarele, ce-și împrăstie nesfârșitele sale raze peste întinderea întregii lumi, este gata în orice clipă să vindece toată durerea, să spulbere suferințele inimi fiecărui ins și omenirii întregi. El este gata să aducă asupra omenirii valorile nesfârșite ale bucuriei cerești, de îndată ce aceasta este de folos.

Dar ca o piedică pentru această năzuință întodeauna este natura omenească, fundamental schimonosită de păcat, dispunând în acelaș timp și de o voință bolnăvicioasă.

Tocmai aici găsim că este rădăcina tuturor suferințelor. De n-ar fi existat suferințele, întodeauna omul ușor s-ar fi amăgit pe sine însuși. Aceasta întrucât omul, fiind zidit pentru desfătare, adeseori putea lua drept fericirea urmărită orice situație bună, belșugul și existența asigurată de o liniște neturburată. Mai mult, această stare de satisfacții sufletești adesea le consideră și ca un drept, ce-i aparține dela facerea lumii.

Desigur străfundul sufletului nostru nici când nu poate fi amăgit în felul acesta. El întodeauna știe că o viață de belșug și bogăție — este un vis amăgitor și un lux trecător. El neconștient trăește, fie mai accentuat, fie abia licărind nostalgia bucuriei celei veșnice și adevărate. Cu toate acestea din experiența zilnică ne convingem că omul foarte lesne este captivat de buna stare pământească; că el știe să înăbușe orice strigăte de treziri sau proteste ale sufletului, care nu vrea să se mulțumească cu aparențele propuse. Deaceea aceste glasuri adesea sunt sufocate de zgomotul veseliiilor și petrecerilor, ajungând nemernicul de om rob al luxului și deșertăciunilor.

Pe om nimic nu-l poate robi mai mult de cât o viață liniștită, sățioasă și fericită la exterior. Un suflet robit în felul acesta pierde cu desăvârșire puțința de a mai asculta glasul lui Dumnezeu. El devine slugă necuvântătoare a tuturor avuțiilor, trecătoare prin însăși ființa lor,

iar când sosește ceasul nelipsit al morții — se pierde. Acum el cârtește, este nedumerit și tinde spre acelaș idol, pe care o viață întreagă l-a îndumnezeit și pe care acum nici într'un chip nu-l poate lua cu sine. Așa se despoia omul nostru ca de ceva străin și necunoscut, de tot ceea ce este într'adevăr măreț, bun și îmbucurător și încă din veacuri pregătit pentru noi în curțile lui Dumnezeu cele cerești.

Un suflet care se leapădă de o bucurie, de care este străin; de un Dumnezeu pe care nu-l știe — după însăși natura lui devine o jertfă a pieirii celei veșnice.

Și nu numai ființi singuratece, ci chiar popoare întregi ajung să devină jertfele unei asemenea fericiri amăgitoare — să fie robite și duse astfel la piere.

Și iată pentru salvarea a ceia ce este mai de preț în om și omenire — sufletului — bogățiilor sufletești — vine suferința.

Nu în zadar înțelepciunea poporului nostru numește suferința „cercetare Dumnezească“.

Suferința spulberă socotelile cele pământești a celor avuți, zădărnicește iluziile unei vieți îmbelșugate, prin vijele de foc, iar uneori prin torente de sânge și lacrimi caută să zguduie lumea, trezindu-o și curățindu-o.

Și nu pe toți, ci numai cât pe aleșii Săi, oameni sau popoare, prin astfel de mijloace îi cercetează Domnul. Pentru ceilalți însă această cercetare rămâne fără de folos.

Pentru ca o suferință să devină curățitoare, trebuie ca omul, sau națiunea, dacă e cazul, s'o înțeleagă adânc și s'o suporte. Aceasta pentrucă, după ce vor fi sfărâmate legăturile acestei „fericiri“ vremelnice și trecătoare, omul liber deacum înainte, privind la deșertăciunea vieții, ce-l robise cândva, să se desguste de ea și să înceapă a năzui către o viață adevărată, cu miez și reală către fericirea nestricăcioasă și veșnică.

Creștinul știe că această cale nu este atât de ușoară. Știe că el iară și iară se va lovi de atâtea împrejurări amăgitoare pentru inșii și pentru popoare întregi. Iară și iară vor fi de trebuință furtunile suferințelor, durerilor și ori căror încercări pustiitoare, dar în acelaș timp și curățitoare. Va și creștinul acela că în calea sa el înaintează, ca și acei mulți, cari au disprețuit odată bogăția și minciuna luxului amăgitor și au pornit pe drumul adevăratei fericiri sârăcia — întru Hristos. Aceasta nu stă în loc ci întodeauna înaintează. Pe unii ca aceștia, cari trecând prin focul curățitor al suferințelor, au apucat calea cea adevărată, Mâna vegheatoare a lui Dumnezeu, iubitoare, purtătoare de grijă și cea atotputernică, le este călăuză.

Atunci abia creștinul înțelege și știe, că adevărata comoară pentru un om și pentru popoare întregi nu este aici, pe pământ, ci într'o veșnicie viitoare. Acolo pe toți, dar absolut pe toți cei vrednici ne așteaptă bucuria adevărată și deplină; bucuria care întrece tot ce este pământesc; desfătări de cari „ochiul n-a văzut, urechia n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu, celor ce-L iubesc pe el“ (I Cor. 2, 9).

Iată de ce creștinul nici nu se smintește, privind la oceanul suferințelor din jurul său și al lui proprii, nu cârtește în potruva lui Dumnezeu și nici nu se îndoeste că Mâna cea iubitoare și nu chinuitoare a lui Dumnezeu, conduce destinele lui și ale omenirii întregi. Mâna aceasta duce cărările omenirii prin marea involburată de suferințe nu spre dureri, ci spre fericirea veșnică.

— *) Redăm aici aceste idei așa cum sunt simțite și așternute pe hârtie de un suflet pribeag slujitor al lui Hristos. A. N.

Fericit este acela care se lasă încrezător pe seama acestei Mâini ocrotitoare!

Imaginea fericitei Impărății a lui Dumnezeu, - unde minciuna, care atât de puternic stăpânește pământul, nu va mai avea loc, la fel nici întristarea, nici suspinul, ci din potrivă va domni pacea, dreptatea și dragostea *se conturează mai puternic pentru om anume în anii de suferințe*. „Fericirea” pământească de obicei, întotdeauna umbrește această îmbietoare vedenie. De aceea într-adevăr cu cât o noapte e mai întunecoasă cu atât stelele sunt mai luminoase și cu cât o suferință e mai mare cu atât Dumnezeu mai aproape a fi ne pare.

Și așa în anii prăbușirilor de idoli, — când dispar co-

morile pământești adunate cu atâta înfrigurare, când platurile unei vieți fericite, cu slavă și belșug să împrăștie ca fumul, când sângele suferințelor ne scaldă vetrele și sufletul — vine cu o putere de nepotolit setea, care ne cucerește sufletul și ne face și pe noi să strigăm cu apostolii: „O, vino, Doamne Iisuse, vino în grabă!”

Numai El este nădejdea noastră, împărțitor al dreptății adevărate, păcii, satisfacțiilor sufletești și veșnicii bucurii! Să-i urmăm Lui, Atletului suferinții!

El este acela care întotdeauna caută să ne fortifice slăbiciunea firii noastre atunci când pururea ne îndeamnă; „în lume dureri veți avea, dar îndrăzniți, fiindcă eu am biruit lumea!”

Î N V I E R E

de Alexandrina Gr. Cantacuzino

În întunericul în care se afundase Europa, târâtă de o concepție bolnăvicioasă, propovăduită de cei care se credeau zeii lumii de mâine, în mijlocul tuturilor fățarnicilor, a renegării'or, a prăbușirii familiei, a societății, în deslănțuirea urii în contra sfintelor locașuri, a slujitorilor și ucenicilor lui Hristos, când creștinii îngroziți de atâtea nelegiuiri se întrebau, cum Dumnezeu le rabdă pe toate, când mulți începuseră a proslăvi doctrina bolșevistă, susținând că aceasta singură înlăturase obscurantismul impus de biserică, deodată Spania cea dintâi se ridică vitejește și în numele Crucii începe un războiu de nimicire a păgânilor ce ardeau altare și pângăreau biserici.

În această Spanie mistică s'a aprins marea revoluție în care se ciocnesc creștinii și anti-creștinii. De aceea era important, pentru biruința idealului creștin, ca popoarele să se strângă în jurul Crucii. Noi avem mândria că am participat printre cei dintâi la lupta uriașă din Spania, unde doi din cei mai bravi fii ai neamului au căzut ca luptători creștini.

Războiul nostru de azi este purtat cu bărbăție pentru redobândirea pământurilor noastre scumpe, dar este totdeauna o luptă sfântă a oștilor noastre creștine pentru rechemarea umanității lângă Altarele Domnului și așezarea lumii după porunca Lui, prea nesocotită în ultimul veac.

Cruci mari și mici, din cimitire, pierdute unele prin văi și munți, altele la răscrucă de drumuri, voi toate sunteți mărturisiri de credință, de nădejde. Voi astăzi să fiți împodobite cu flori, vouă vi se cuvine loc de frunte, căci voi sunteți solii învierii veșnice. În fața voastră cu smerenie îngenunche deopotrivă sufletele sfâșiaste ale mamei și soțiilor, ale orfanilor încercați prin pierderea celui scump; dar tot în fața voastră spre binecuvântare, cu o bucurie ce nu se poate tălmăci, îngenunche o nație întreagă, mulțumind Domnului că S'a întors către noi, iertându-ne, de păcate

grele și alegându-ne printre aleșii Lui, pentru a ne îngădui a trăi asemenea clipe, cele mai mari și sfinte din toată istoria noastră.

Doamne, dă Regelui nostru, Conducătorului viteaz, oastei noastre biruința mare care să ne așeze în vecii vecilor în Cartea Neamurilor pe fila, unde — alături de atâtea alte file din istoria noastră — este scris: **Luptătorii din cruciadele creștine**. Aceasta este dreapta răsplată, la care năzuim, ca să fie sfânta moștenire lăsată viitorimii.

Interiorul Capelei Penitenciarului Cernăuți

Lupta Sfântă

de Const. N. Carlovici

Lupta sfântă, lupta grea pentru readucerea lui Hristos în sufletul oamenilor năpăstuiți, se dă dealungul Prutului. Urgia războiului hidoasă ca și moartea, curăță vieți tinere, roșește pământul. Vitejia se citește pe figuri românești, pornite să-și repare mândria înfrântă cu un an în urmă. Credința în Dumnezeu și cruciulița ce o poartă fiecare la gât, îi avântă în luptă și le ține trează în minte importanța misiunii ce și-au luat! Au părăsit ogorul și s'au înrolat în oastea credinței! Au părăsit părinți, copii și neveste și cu ochii ficși undeva în zare, au plecat fără să lăcrimeze, cu figurile înăsprite de hotărâre. Se opresc la graniță, unde schimbă bețișorul de care și-a adus legată traista de merinde, — pregătită de o mamă grijuie, de o soră cu privire blândă de heruvim sau de o nevăstă iubitoare, — cu arma, camaradul de curaj și de apărare, cu care se înfrățesc formând un tot. Din sufletul fiecăruia se desprinde fărâma și ca și cum aceste fărâme ar trece în sufletul de oțel al camaradului împroșcător de moarte pentru dreptate, gloanțele își ajung unul după altul ținta.

Bubuitul tunului, — sunet înfundat și prelung, — îi trezesc din dulcea toropeală a aducerilor aminte.

Gândul biruinței, ca o fluturare de aripi sfinte, le împrăștie oboseala.

Cu fiecare pas înaintat, creștinătatea triumfă. Crucea își întinde brațele în voe peste meleaguri desrobite, chemătoare și ertătoare.

Cine e sortit la sacrificiul vieții, moare pe buze cu un: „înainte, Români, pentru salvarea crucii“.

Fiecare e mândru, fiecare poartă în minte două figuri; una din viața noastră de aici, alta din viața spirituală. Prima a Generalului Ion Antonescu, personifică bărbăția, iubirea de țară, cinstea și munca pentru propășirea ei, iar cea de a doua, așa cum am văzut-o în cărți și ico-nițe, cu spinii suferinței în jurul tâmpelor, sau pironită pe cruce, le arată cea mai perfectă jertfă pentru mântuirea oamenilor! Aceste două figuri se contopesc în inima fiecăruia și întruchiparea perfecțiunii lumei acesteia se împletește cu divinul atotputernic.

Peste tot mândria, credința în Dumnezeu și biruința, sfințesc sufletele și întăresc inimile.....

Nouă de aici, ce trăim în spațiul limitat ce-l cuprind patru ziduri împreunate la capete, din cauza netrebniciei sufletului lăsat în voia soartei, nu ne este hărăzit de Dumnezeu să gustăm din această sfântă mândrie de ostaș.

E cea mai mare pedeapsă ce a suferit-o cineva vreodată! Ne dăm seama de ea! O pătrundem

și ne rușinăm!

În această mare și dureroasă pedeapsă ce ne-o aplică societatea, se vor plămădi și purifica sufletele noastre. Să dea Dumnezeu așa să fie. Ar fi o ușurătoare satisfacere pentru chinul mistitor al unei trudite conștiințe, acolo unde se poate vorbi de conștiință.

NICI O BRAZDĂ ROMÂNEASCĂ NU SE UITĂ

OMUL

de GEORGE I. VLĂDOI

Omul este acea ființă perfectă, alcătuită de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Lui.

Așa se spune la cartea sfântă...

Nu lipsește acestei ființe nici una din perfecțiunile cari să o facă să fie într'adevăr superioară, tuturor celorlalte ființe.

Și totuși, această ființă atât de perfectă, care este în stare să realizeze lucruri, de multe ori uimitoare, are scăderi...

Să le înșirăm? Ar fi prea multe! Vom insista însă asupra vrajbei dintre oameni, dintre frații aceluiaș neam și chiar dintre neamuri.

Învrăjbirea este provocată mai întotdeauna din lăcomie.

Da, lăcomia este când vrei să ai mai mult decât fratele tău — uzând de căi nepermise — chiar dacă ai o viață destul de mulțumitoare.

Lăcomie este când vrei să stăpânești pe globul pământului, mai mult decât este al tău, cuprinzând chiar ființe cari aparțin altor neamuri!

Ce aduce pe oameni la ispășire, privându-i de avantajele libertății? Neomenoasa lăcomie, care-i face să se învrăjbească, să-i i-a semenului său ceiace este al acestuia și pentru satisfacerea acestei rele fapte, să-și lovească semenul, uneori să-l chinuiască și chiar să-lucidă.

Ceeace se petrece în mic între oameni, se petrece în mare între națiuni!..

De ce oare această ființă atât de perfectă — omul, — nu se gândește că armonia ar fi cea mai bună și că la această armonie nu s'ar putea ajunge decât prin dreptate, isgonind din suflet învrăjbitoarea lăcomie?

De ce atâta îndurerare, atâta umilință?

De ce provocarea pieirei atâtor suflete nevinovate, prin simpla patimă a lăcomiei, căutându-se nedreptățirea altuia numai pentru realizarea scopurilor ei?..

Omule, cercetează-ți ființa, cercetează-ți sufletul și găsindu-ți defectele, caută să le gonești din eul tău și nu vei avea decât bine, în toată viața ta. Acest bine desigur că se va resfrânge asupra neamului tău și a altor neamuri, cu cari viața armonioasă ar deveni acordul, către care se sbate omenirea din cele mai îndepărtate vremuri

Dacă omul, așa perfect cum este el, alcătuit de bunul Creator și-ar perfecta sufletul prin prizma credinței cea adevărate, relele ar dispărea, mulțumirea ar apărea și liniștita convingere ar bucura toate neamurile pământului.

Fă dar omule în așa fel ca să te arăți cu adevărat superior tuturor celorlalte viețuitoare, create de acelaș atotputernic Dumnezeu.

La Arme!

de MIHAIL EMINESCU

(Fragment)

Auzi?... Departe strigă slabii

Și asuprații către noi:

E glasul blândeii Basarabii

Ajunsă 'n ziua de apoi —

E sora noastră cea mezină,

Gemând sub cnutul de Calmuc,

Legată 'n lanțuri e-a ei mână,

De ștreang târîtă ei o duc.

Murit-a?... Poate numai doarme

Și-așteaptă moartea dela câni?

La arme, la arme!

La arme, dar, Români!

Iar tu, iubită Bucovină,

Diamant din stema lui Ștefan,

Ajuns-ai roabă și cadână

Pe mâni murdare de jidan?

Rușinea ta nu are seamăn,

Pământul sfânt e pângărit...

De-acuma trâmbiți de alarme!

'Nălțați stindardul sfânt în mâni,

La arme, la arme!

La arme, dar, Români!

Din laur nemuritoare ramuri,

O, țară. pune'n frunte azi,

Și 'n tricolorul mândrei flamuri

Să 'nfășuri pieptul tău viteaz;

Și smulge spada ta din teacă

Și-ți chiamă toți copiii tăi

Și la războiu cu dânșii pleacă —

Cu fii de șoim și fii de smei.

În valuri, valuri să se sfarme

Calmuci, Tătari, dușmani stăpâni —

La arme, la arme!

La arme, frați Români!

**Un neam nu poate să-și trăiască viața
și să-și aprindă viforul puterii, decât prin
luptă și prin credință.**

PROFESOR MIHAIL A. ANTONESCU

Vice-președintele și Președinte ad-interim al Consiliului de Miniștri

14 ani dela moartea Regelui Ferdinand 3 ani dela moartea Reginei Maria

Regina „Mama răniților“

Regina Maria!... Nume evocator de clipe mari ale neamu'ui românesc! Nume răscollitor de emoții cari au stăpânit sufletul neamului atunci când Ea, Regina încrezătoare în virtuțile poporului pe care-l iubea, căruia îi devotase viața și bunătatea Ei, privea, chiar în clipe de deznădejde, cu seninătate spre viitor pe care Ea îl vedea strălucit și victorios. Era atâta putere în credința Ei, era atâta căldură în pasiunea cu care se străduia să întreție moralul celor mai slabi, era atâta bunătate în îngrijirile Ei de mamă iubitoare pentru soldații, pentru eroii, cari căzuți răniți în marea luptă a dezrobirii așteptaru nerăbdători ceasul vindecării și al reintrării în luptă, tna atâta sinceritate în cuvintele Ei de mângâiere și de escurajare în cât în amintirea acelor vremuri de durere dar și de glorie, de restriște dar și de triumf se revarsă trălucirea vieței Aceleia care a fost Regina Maria, cea dintâi Regină a tuturor Românilor, uniți într'un mănunchiu.

Și astăzi când neamul sângerează iar pentru desrobire, când eroismul trupelor noastre alungă pe cotropitor de pe pământul sfânt al țarei, pomenirea numelui marei Regine cu prilejul împlinirii a trei ani dela prea timpuria ei moarte, nu este numai îndeplinirea unei creștinești datorii ci, în acelaș timp legarea, prin glorie și eroism, prin sacrificii și ideal, a trecutului cu prezentul.

Unirea tuturor românilor pe care Ea a visat-o, pentru care Ea s'a străduit, pe care Ea fericită, a văzut-o îndeplinită se desăvârșește azi din nou, e pe un drum sigur de desăvârșire. Spiritul marei Regine planează deasupra trupelor noastre și le însoțește prefutindeni, fericit pentru a doua oară fericit și încrezător ca atunci...

Neamul întreg se descoperă azi în fața mormântului Reginei Maria și odată cu rugile lui fierbinți pentru triumful cauzei românești, pentru ocrotirea trupelor noastre,

Regele Întregitor de Neam

Se împlinesc 14 ani de când a închis ochii pentru vecie Regele Ferdinand I sub a căruia domnie și oblaudire neamul românesc și-a văzut realizată una din cele mai vechi și mai mari năzuinți, unirea în cuprinsul acelor fruntarii, a tuturor fraților de acelaș sânge.

Amintirea marelui rege va rămâne pururea neștearsă în sufletele noastre cu activitatea, strădaniile și bunătatea Sa, revărsate în tot timpul rodniciei sale domnii.

Ferdinand de Hohenzollern al doilea fiu al principelui Leopold și nepot de frate al primului Rege al României Carol I, s'a născut la 24 August 1865.

Studiile universitare și le-a făcut la Tubingen și Leipzig, iar cele militare la Cassel. Abia venit în țară la 1882, el începe studii serioase de limba și literatura română, sub conducerea profesorului Vasile Păun.

Intrat în armata română ca sublo otenent, la 1886, el urmează treptat avansarea până la general de divizie (1904), iar în timpul campaniei din Bulgaria i se dă comanda supremă a armatei de operațiuni.

Cu glas profetic și cu conștiința clară a răspunderilor, Regele Ferdinand spunea la 26 Septembrie 1914, ziua urcării sale pe tron: „Dumnezeu, care după atâtea grele încercări a binecuvântat munca acelor cari s'au devotat b'nelui acestui neam, nu va lăsa să scadă cecece cu atâta trudă s'a clădit și va ocroti, cu dragoste pentru acest popor, munca fără preget ce sunt hotărât ca bun Român și Rege să închin iubitei mele Țări“.

El a văzut în sufletul românesc toată dârzenia pusă în apărarea dreptei credințe și felul cum descrie el, în ședința Academiei din Mai 1919, elanul și jertfele celor cari ne-au dat unirea, consitue cu adevărat o neîntrecută pag'nă din antologia românească:

„Aruncând privirea asupra istoriei noastre rămânem

el îndreaptă către cerul a tot Puternic, cu smerenie și cu evlavie și ruga să păstreze sub paza Lui sufletul „mamei răniților“ și să-i dea odihna veșnică pe care, prin strălucitele ei fapte, a meritat-o.

Viața Ei pilduitoare, va rămâne înscrisă în Cartea de aur a istoriei neamului nostru. Prin înțelepciunea Ei, prin superioarele Ei însușiri de scriitoare, prin tezaurul de bunătate care'l simte în sufletul Ei, prin curajul și neobositățile Ei străduințe, amintirea Ei va fi deapururi un îndemn pentru bine, pentru dragoste de țară și pentru bunătate față de cei slabi și în suferință.

uimiți cum neamul românesc a putut eși biruitor din atâtea greutăți, din atâtea primejdii, și cum n'a fost înghițit de prăpastia ce adeseaori se deschidea în drumul lui. Citind și recitind însă poezia populară, găsim cheia acestei extraordinare puteri de împotrivire.

În doinele și în cântecele lui se oglindește toată durerea acestui popor, care cu atâta trudă s'a luptat cu v emurile întunecate ce stânjeneau sborul lui spre Soare, dar în clipele de cele mai negre restrîște, tot din poezia populară trăgea nădejdea într'un viitor mai fericit; în ea găsea forțe noi, car îl îmbărbătau în lupta uriașă pentru existență. În ea se putea citi ca într'o carte deschisă toată gândirea, toată simțirea, întreaga filosofie atât de simplă și totodată atât de adâncă, a unui popor care azi ca plugar, trage brazda cea adâncă în ogorul său, punând într'ansa toată nădejdea anului, mâine ca ostaș credincios Țării și Tronului, făcând scut din pieptul său, luptă și moare ca un erou, cu un zâmbet pe buze. I-am urmat la muncă pașnică pe acești copii

ai unui sol roditor și am admirat răbdarea lor; i-am văzut în luptă și am binecuvântat avântul lor; dar când pe front am ascultat doinele lor, atunci în inima Mea s'a înfipt încă mai tare convingerea nestrămutată că, un popor care în toiul luptei își talmăcește cugetul și simțirea în versuri, un atare popor nu poate pieri“.

Imensa lui dragoste pentru poporul pe care l-a iubit și care îl venerază deapururi, se vede mai ales în preocupările pentru o temeinică așezare a statului și în toate ramurile de activitate omenească.

Spunea Marele Rege la Cernăuți, în 1920:

„Azi când stăm în fața mărețului fapt al unirii românilor din toate unghiurile în acelaș Stat, ne îndreptăm privirile spre viitorul pe care noi singuri trebuie să-l croim, precum prin noi înșine ne-am clădit prezentul“.

Puterea de voință, patriotismul cald de care trecutul nostru este martor netăgăduit, dorința sacră de a lucra toți împreună și cu concordie, mână în mână, toți fiii acestei țări, sunt invocate de Ferdinand I ca o cheazășie a viitorului. Azi sunt mai prezente ca oricând îndemnurile la concordie, a i când visurile, jertfele și realizările a două generații se întâlnesc pe acelaș drum spre aceiaș țintă, când Bucovina întreagă și mare parte din Basarabia sunt iarăși românești, când drapelul țării făl-făie din nou la Cernăuți și Chișinău, când generația de astăzi reprezentată prin elanul avântat al ostașimei M. S. Regelui Mihai I, condusă de generalul Antonescu, dă celei de eri dovadă că n'au fost zadarnice sacrificiile celor 800.000 de suflete care ne privesc din înaltul senin al Cerului, către care se îndreaptă smerite privirele noastre și rugile noastre fierbinți pentru odihna tuturor celor cari, ca Regele Intregitor de neam, au pus dragostea de țară mai presus de orice.

*Uitarea nu va putea
nici odata șterge numele aceluia
a căru amintire trăiește în sufletul
unui popor.*

C. Haris

— Redacția primește bucuroasă colaborarea cu articole, poezii, recenzii, etc., în cadrul instruirii, educării și moralizării deținuților.

Părerile exprimate sunt proprii ale autorilor fără a angaja cu nimic revista. Manuscrisele nu se înapoiază și nu se face corespondență cu autorii.

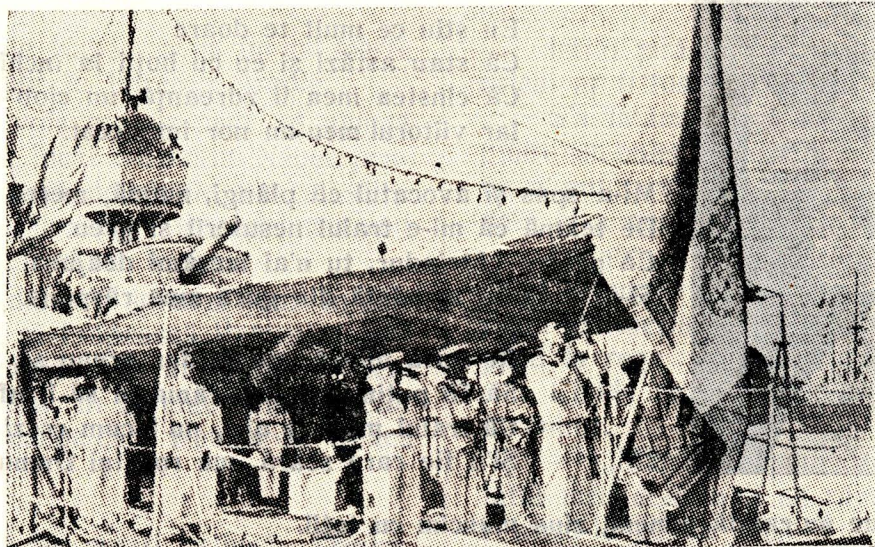
Redacția își rezervă dreptul de a face eventual, modificări în textul articolelor, fără încuviințarea autorilor. Corespondența se va adresa: „Revista pentru moralizarea și instruirea deținuților“, Penitenciarul Văcărești, București, Calea Văcărești, Nr. 407.

De ziua Marinei - Prilej de strălucire

In ziua de 15 August, pe toate navele marinei românești sa sărbătorit **Sfânta Marie**, proteguitoarea destinului marinarilor.

In plin războiu, de la 22 Iunie, Marina Regală a României cu superbe ei unități navale duce acum, pe întinsul apelor pontice, în fâlfâirea drapelilor, războiul sfânt, iar eroii marinari Români cari au căzut la postul

de datorie, merită toată grațitudinea, admirația și recunoștința noastră pentru că au înscris pagini

de glorie în cartea marinei noastre și au pecetluit cu sângele lor desrobirea fraților noștri.

Intovărășită de gândul și iubirea tuturor românilor de pretutindeni, ea luptă astăzi pentru destinele românești.

Revista noastră e mândră de a le aduce omagiu de sinceră încredere în eroismul lor și a semnală că marina-rii Români, atât

la Dunăre cât și pe țărmul mării, sunt demni de tradițiile vitejești ale înaintașilor lor.

Rugăciunea Marinarului

Fecioară Maria, Maica îndurărilor, pavăza marinarilor, stăpâna vânturilor și valurilor, spre tine se îndreaptă inima și ruga noastră,

Hărăzește isbânda Neamului Românesc și revarsă harul tău asupra coroanei Măriei Sale Mihai I, Regele Românilor,

Ajută virtutea ostășească a Conducătorului Statului să înfăptuiască reîntregirea hotarelor,

Pe noi, cei ce străjuim pe valuri întru apărarea pământului și apelor strămoșești, ocrotește-ne; iară pe căpeteniile noastre, navele noastre, sufletele noastre, apără-le de primejdii și urgie,

Inflăcărează-ne vitejia și cârmuește-ne la luptă, ca în vremuri vevodale, pentru propășirea țării

și gloria marinei noastre, în timp de pace și'n timp de război,

Ajută ne să învingem, sau să murim la posturile de luptă, cu ochii ținți spre flamura biruitoare,

Rugămu-ne îndurărilor,
Luceafărul mărilor,
Din valul ce ne băntuie,
Înalță-ne, ne mântue,
Privirea-ți adorată,
Asupra-ne coboară,
O, Maică prea curată,
Și pururea Fecioară
Marie.

Cântecul Velelor

de Comandor Nicolae T. Cristescu

Vele mici, ușoare; vele mari și grele,
Vele de corăbii și de caravele,
Vele în triumphiuri sau dreptunghiuri,
Vele ce vântindeți, fluturând, pe mare,

Ca aripe albe de gigantici fluturi;
Vele ce vântindeți ca enorme scuturi;
Sburători din prova, velă brigantină;
Gabier din pupa, velă trinchetină;

Foc, cu forma fină; rândunică mică;
Fungile pe toate falnic vă ridică!
Vele ce în zare, albe, vă întindeți,
Că ațineți calea vântului, să-l prindeți,

Cum vine din prova, la babord, cinci carturi;
Prins de voi, el țipă, șueră prin sarturi,
Șueră și țipă că i-ați luat tăria,
Făcându-l să simtă hamul și sclavia!...

Scrisoare pentru Mama ¹⁾

M A M Ă,

Eu știu ce mult te doare
Că stau astăzi și eu cu hoții la închisoare,
Că cinstea mea îi zdreanță, un ciob de lut crăpat,
Iar viitorul meu-un nor întunecat.

Mi-a spus și avocatul că plângi, mamă, mereu
De teamă că mi-e traiul nesuferit și greu.
Că pentru câte'ndur, tu n'ai lacrimi deajuns
Și-ai vrea să ai odată din gura mea răspuns.

Îți scriu iubită mamă, dar vreau să nu mai plângi,
Să fii puțin mai tare, amarul să-l înfrângi,
Că traiul meu de aici, nu-i cum crezi tu de greu
Și'n fie care seară, mă rog lui Dumnezeu.

Foame nu rabdă nimeni, ziua muncim cu toții.
Să nu te sperii, mamă, că oameni sunt și hoții,
Ba unii dintre ei cu vorbele înțelepte
Și'ncearcă și ei bieții, din rele să se îndrepte.
E drept că unii sunt pierduți de tot și răi,
Dar eu îi las împace și n'am nimic cu ei.

Deci, nu mai plânge, mamă, și nu fii supărată,
Că și osânda mea s'o isprăvi odată.
Atunci, curat și nou ca roua dimineața.
Pe muncă și pe cinste îmi voi clădi viața.

(Că asta nu se poate, o spun cei fără de minte
Prin muncă, dragă mamă, ai viitor și cinste)

Să nu mai plângi, te rog, căci chinul cel mai greu
Aici la închisoare, mi-e, mamă, plânsul tău,
Și lacrimile tale parcă-și trimit suspinul prin aer și mă dor,
Te rog să nu plângi, mamă, de vrei să-mi treacă vremea și mie
mai ușor.

Ascultă-mă, nu plânge că vor veni și zile
De sfântă libertate și iar o să-l săruți pe fiul tău Vasile.

A! Vezi, era să uit să-ți scriu despre Tastica...
Ți-a spus că vrea să știe..... să-i dau răspuns adică?
Să-i spui..... Dar ce să-i spui? Mi-s gândurile încâlcite.
Of, Doamne..... spune-i că..... de-o vrea, să se mărite.

¹⁾ Culeasă de Const. N. Carlovici.

— Despre iubire adevărată nu se poate vorbi decât numai în cazul acelor
oameni cari în suferințe aflându-se, pe buzele lor flutură cuvântul „Mamă“. — CONCA

PILDE ȘI POVESTIRI MORALE

Dagher și Nabec ¹⁾

Un arab cu numele Nabec, avea un cal foarte frumos care era vestit în întreaga Arabie.

Beduinul Dagher voia așa de mult să ajungă stăpânul acestui cal, încât i-a dat lui Nabec pentru el o întreagă turmă de cămile, toți caii săi și toată averea sa; dar în zadar: stăpânul nu a voit să-și dea calul pentru nimic în lume.

Dagher visa calul și'n somn și treaz. În cele din urmă, s'a hotărât să-l răpească. Pentru aceasta s'a folosit de o viclenie; și-a uns fața cu suc de ierbi, s'a îmbrăcat în zdrențe ca un cerșetor și s'a așezat pe drumul pe care trebuia să treacă Nabec.

„Iată-l că vine.

Cu vocea sleită de puteri, stinsă, Dagher îl roagă:

— „Oprește! Sunt un biet drumet; de trei zile nu mă pot mișca de aici; n'am mâncat de atunci; mor de toame!... Ajută-mă!... Dumnezeu te va răsplăti“...

— „Urcă-te pe cal în spatele meu și să mergem la mine“.

— „Nu am putere să mă ridic!“.

Atunci, milosul Nabec a descălicat și cu mare străduință a urcat cerșetorul pe cal. Înșelătorul a izbit calul cu scara dela șea, a pornit în goana mare pe drum și, întorcându-se i-a spus de departe:

— „Eu sunt Dagher, ți-am furat calul!“.

— „Oprește, i a strigat Nabec, ascultă-mă!“

Dagher, știind că Nabec nu are putință să-l urmărească, s'a oprit, dar la depărtare, pentru că Nabec avea lance. Acesta i-a spus fără să se miște din loc: „Tu ai ajuns stăpânul calului meu; negreșit, așa a vrut Dumnezeu și eu îți doresc fericire. Dar te rog din suflet să nu povestești nimănui cum a ajuns calul meu la tine!“.

— „De ce aceasta?“.

— „Pentru că vestea se va răspândi pe toată pustia.

Altul, cu adevărat bolnav, cerșetor, va zăcea în drum cerând ajutor, dar nimeni nu-l va crede, temându-se să nu fie înșelat ca și mine: „Tu vei fi pricina că mila va pieri de pe pământ“.

Dagher căzu puțin pe gânduri, apoi descălică, înapoi calul stăpânului și-l sărută.

Nabec, pofti pe Dagher la el ca oaspete și amândoi își jurară prietenie veșnică.

¹⁾ Hristomație — întocmită de V. Socolov.

Fetița curajoasă ¹⁾

Într'o țară, era obiceiul ca să se taie mâinile oricui ar fi fost prins că a furat ceva.

S'a întâmplat că a căzut în această nelegiuire un boier cunoscut și iubit de rege. Regele nu a putut să se abată dela obiceiul de altădată și a poruncit ca vinovatul să fie pedepsit.

Înainte zilei hotărâte pentru pedeapsă, a venit la curte o fetiță, fiica măritului boier și s'a rugat cu lacrimi în ochi ca să i se dea drumul până la rege. Curtenii îi împliniră rugămintea.

Copila căzu în genunchi, înaintea crudului domnitor.

— „Mărite Stăpâne, zise ea înspăimântată, tatăl meu e osândit să rămână fără mâini. Iată, retează-le pe ale mele!“

Regele avea copii și-i plăcu că fetița iubește atât de mult pe tatăl ei. — Hai, fie după cum te rogi, zise regele. — „Poți însă să scapi de pedeapsă și în cel din urmă minut“.

Adouazi, copila se duse spre locul de pedeapsă. În mijloc, stătea o buturugă stropită cu sânge și lângă ea aștepta călăul cu cuțitul.

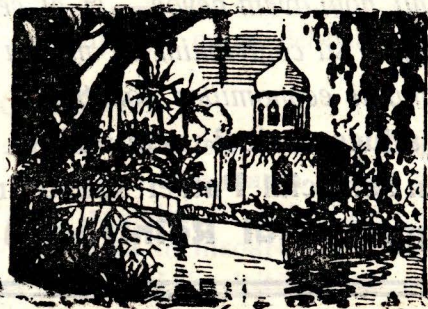
Fetița îngălbeni, se turbură pentru o clipă, dar își veni repede în fire, și-și întinse mânuțele.

Călăul i le legă zdravăn de buturugă cu niște curele. Copila nu scăpă nici o lacrimă.

Cuțitul fulgeră și căzu, dar nu i-a atins nici vârful degetelor. „Regele iartă pe tatăl tău, pentru marea ta iubire“, aduse vestea trimisul regelui. Temnița s'a deschis: tatăl alergă lângă fetița lui și sărută mâinile, udându-le cu lacrimi. A doua zi, regele a făcut cunoscut prin ordin, încetarea crudului și străvechiului obicei. Iar pe locul unde hotărâseră pedepsirea, s'a pus după poruncă, un stâlp cu o placă de marmură pe care au scris cu litere de aur: cum fetița aceea a fost gata să-și dea viața tatălui său. Iar la sfârșit, au adăugat cuvintele acestea:

„Feriți părinții care au astfel de copii!“

¹⁾ Intâmplare — culeasă de Profesorul Pandele Olteanu.

NOUL NOSTRU SECRETAR DE REDACȚIE

Revista noastră, prin mișcarea ce s'a făcut la 1 Aprilie 1941, s'a despărțit cu toată părerea de rău de secretarul ei de redacție, Domnul Director L. Gurielli, transferat în Direcțiunea Penitenciarelor „Serviciul Economatului“, dar a recăpătat, în Domnul Mihail Ceuca, noul Director al Penitenciarului „Văcărești“, un nou secretar de redacție care dela început, cu spiritul D-sale pătrunzător, caută să traseze revistei noastre calea de urmat și adevăratul spirit în care să-și continue activitatea atât de moralizatoare a deținuților, lăsată moștenire de predecesorul D-sale.

Prin dinamismul cu care este dotat, noul nostru secretar de redacție, suntem convinși că, atât revista noastră cât și instituția pe care Domnul Director Mihail Ceuca o conduce, vor propăși în ritmul vremii, iar noi, din toată inima, îi urăm spor la muncă.

C. N. POPESCU

Sub-administratorul Penitenciarului „Văcărești“

ÎN TOMNARE

de TRAIAN G. TEODORESCU

Văzduhul plumbuit de nori
Își cerne ploaia ca prin sită.
În crângul văduvit de flori
E plâns de frunză ruginită.

Prin ceață deasă și prin fum
Trec corbii cărduri peste vii,
Și nici odată ca acum
N'au fost cărările pustii.

În șiruri lungi se duc cocoare.
Cu ele nostalgicu-mi dor;
Și'n suflet și pe răzoare
Tristeți de toamnă se cobor.

Din straturi florile cad moarte
Covor pe putredul pământ...
Rătăcitor pe căi deșarte,
Sunt parcă'nchis într'un mormânt.

„Voința hotărâtă a Conducătorului nostru este ca să asigure fiecărui o viață bună și mai bogată într'o Românie nouă și puternică, într'o Românie mai mare și mai mândră. Pentru pregătirea acestei României noi avem nevoie — și el cere — ca fiecare să contribuim cu munca și cu împrumutul economiilor noastre“.

Să aducem deci economiile noastre în serviciul Patriei subscriind la **Împrumutul Reîntregirii!**

Cum s'a născut muzica

Muzica, dumnezeiasca artă a sunetelor, are, după părerea popoarelor vechi, mai multe origini.

Grecii, spuneau că tatăl muzicii este Orfeu, acel care scotea din lira sa cântece și sunete atât de minunate, încât uimea nu numai pe oameni, dar îmblânzea și fiarele sălbatice, oprea creșterea plantelor, potolea până și pe ferosul Cerber, paznicul Infernului și pe cei doi zei ai morții: Proserpina și Pluto.

Chinezii au avut Orfeul lor: Impăratul Fu-hi, care a domnit cu trei mii de ani înainte de Christos și care fixă regulile muzicii, izbutind să îmblânzească fiarele sălbatice și să facă să domnească înțelegerea între oameni.

Și Finlandezii au eroul muzicii lor, pe Winamoiem, care a inventat harpa națională care fermeca pe toți.

Intr'o zi, zeița japoneză a Soarelui, Amaterasu fiind foarte mâniată pe oameni, se ascuse într'o văgăună și nu mai vroia să se arate. Lumea fu afundată în întuneric, cerul și pământul se aflau în cea mai cumplită noapte.

Degeaba s'au rugat Zeii de Amaterasu să iasă și să redea lumii lumina; ea rămânea mai departe supărata și nu vroia să știe de nimic.

Atunci un zeu avu o idee năstrușnică: Apucă deodată șase arcuri mari le înfipse în pământ și făcu să vibreze lin coardele acestei harpe construite în pripă, în timp ce Uzume zeița dansului arată ritmul, mișcând în cadență cu mâna un bastonaș de bambu dansând și cântând.

Atrasă de farmecul puternic al sunetelor și încântată de melodie, zeița Amaterasu nu a mai rămas mult pe gânduri și eși afară din văgăuna sa, înconjurată de mii și mii de raze strălucitoare.

Și veselie fu dată din nou lumii împreună cu lumina.
Din acea zi Zeii au răspândit arta muzicii și-a dansului.

Castor, Pollux și Prepelicarul

Fabulă de Esop — — În românește de AX. PONI

Azi flămânzi, mâine lihniți,
Buni vecini fiind de stradă și amici nedespărțiți,
Rătăcind pe căi uitate, vagabonzi goi amândoi,
Castor câine de maidane, Pollux javră de gunoi,
Se hrăneau numai cu broaște
Și 'n decurs de ani o ceartă între ei nu s'a ivit.
Cine vorba n'o cunoaște
Că mizeria unește pe cei ce au suferit?.

Intr'o seară vapoasă,
Pe o coastă luminoasă,
Lângă marea de-un albastru străveziu ca de smarald
Au descoperit dulăii un rasol frumos și cald.
S'a născut acum problema cine primul l'a văzut?
Timpul trece, nici în noapte la 'nvoială n'au căzut.
Luptă lungă și gâlceavă,
Se trântesc pe rând în pleavă,
Se insultă și se scuipă,
Fiecare pe cellaltul îl găsește că-i în culpă
Și în toiul bătăliei nici n'au observat măcar
Când eșise dintr'o curte un cățel prepelicar.
Nepoftitul stă la masă
Parc'ar fi la el acasă,
Se sfădește cu rasolul și pe față și pe dos,
Se înfruptă și mănâncă toată carnea pân' la os,
Apoi pleacă tacticos,
Intră iar la el în curte le vârând copul sub poartă
Larg rânjește și le strigă:
MORALA
— „Măi băeți, când doi se ceartă,
Cel de-al treileu câștigă“.

De toate pentru toți

Primul corespondent de războiu

Încă de pe la mijlocul secolului al 15-lea se poate vorbi despre organizarea unui serviciu regulat de corespondență de războiu și anume în Italia.

În timpul războiului dintre Milan și Veneția, între anii 1451-52, se afla atașat pe lângă cartierul general al comandantului venețian Jacopo Piccinino, scriitorul Gian-tonio Porcello de Pandoni, care avea însărcinarea să scrie o dare de seamă zilnică despre desfășurarea luptelor. După cât se poate constata din documentele rămase, primul corespondent de război s'a achitat foarte bine de sarcina sa, isbutind chiar să dea o descriere plină de amănunte prețioase a armatei inamice, amănunte, care printr'un extraordinar gest de curtoazie i-au fost procurate chiar de Francesco Sforța, comandantul forțelor dușmane.

Iată, într'adevăr, un mod cu totul cavaleresc de a face războiu.

Oameni ruinați de cadourile primite

Istoria continentului american cunoaște două cazuri, în care oameni foarte bogați au fost ruinați de tot, din cauza cadourilor primite. Primul caz a fost acela al neguțătorului Antoine de Crozat, căruia i s'a făcut cadou un teren extrem de vast. Crozat a fost obligat să primească darul, dar și-a dat seama că averea lui e insuficientă pentru cheltuielile care le presupunea moșia lui imensă

Întreținerea lui l-a ruinat.

Celălalt caz a fost al lui William Alexander, căruia Regele James I i-a făcut cadou toate pământurile din Canada. Cel mai fabulos cadou făcut vreodată cuiva. Întreținerea acestor pământuri la ruinat și pe acest fericit muritor. Regele și-a luat înapoi pământul pentru care bietul lui supus sărăcise de tot.

Un pachet cu carne rămâne în păstrarea unui măcelar... 80 de ani

Ca un ceasornic să rămâie 30 sau 40 de ani — sunt cazuri — la un ceasornicar, unde a fost adus spre a fi reparat, s'a mai văzut. Dar ca o ciosvârtă de berbec să stea 80 de ani la un măcelar, așteptând pe cel care a cumpărat-o, poate părea o poveste fantastică. Totuși chestiunea este adevărată și s'a întâmplat în America.

Acum 80 de ani un mușteriu a intrat în prăvălia unui măcelar, alegând și plătiind o bucată de carne de berbec.

După ce i-a fost împachetată a spus că se va întoarce s'o ia, mai având o cursă de făcut și n'a mai revenit, carnea rămânând în răcitorul măcelarului, un an, zece optzeci. Când nepotul măcelarului a moștenit prăvălia, pachetul mai era. Și a promis să-l păstreze. Exces de conștiinciozitate negustorească...

Ați știut că...

Produsele rășinei sintetice presate servește azi la fabricarea a tot felul de mașini, în special a pieselor care trebuie să fie foarte rezistente cum sunt osiile și roțile. Novotextul, un amestec de rășină sintetică și țesături de bumbac sau lână sintetică, înlocuiește cu succes bronzul, metalele ușoare și lemnul.

Primii poștași

Astăzi e ceva banal să primim acasă scrisori, ziare, reviste, etc., aduse de factorul poștal.

S'ar părea că poștașul există de când lumea și pământul. sau cel puțin de când există serviciul poștal.

În realitate însă primul factor poștal n'a apărut decât acum 250 de ani. În Germania bunăoară, în anul 1680, serviciul poștal prusian, a fișa numele celor ce au primit scrisori și acei fericiți trebuiau să le ridice personal dela oficiu. Câțiva ani mai târziu, în 1691, deci exact cu 250 de ani în urmă, același oficiu a angajat un „om de serviciu“, care în schimbul unei taxe de 3 pfenigi ducea scrisorile la domiciliu. Acesta poate fi considerat deci primul poștaș. La Berlin, primul poștaș apare abia în anul 1712, dar acesta nu împărțea corespondența decât odată pe săptămână.

Baloane de conserve

O firmă americană a găsit un mijloc cu totul original de a înlocui cutiile de tinichea și borcanele în care se puneau până acum conservele de carne, de legume sau diferite compoturi. Toate aceste alimente se păstrează în niște baloane de gumă care sunt tot așa de ermetice închise ca și cutiile de metal. Avantajul e însă că aceste baloane costă mult mai puțin; nu știm totuși dacă păstrarea lor în dulapuri e tot atât de comodă ca aceea a cutiilor, care se puteau ușor așeza unele peste altele.

Un ciudat instrument muzical

Acum câțiva ani, un anume dr. Traurwein a inventat un instrument muzical electric, pe care la botezat „Trautonium“. Sunetele pe acest instrument nu sunt produse în mod mecanic, ci prin electricitate și chiar în forma lui primitivă el putea da nuanțe de tonuri foarte variate. Astăzi „Trautonium“ a fost perfecționat de inventatorul lui și poate fi folosit ca instrument de concert.

Deocamdată—ce e drept—singurul care se poate lăuda că e un virtuoz al Trautoniului e muzicantul Oscar Sahla, care a reușit să scoată din el o gamă întregă de tonuri de o infinită varietate de nuanțe. Aci, de pildă, scoate sunete de vioară sau de violoncel, aci de instrumente de suflat, mergând dela cele mai delicate pianissime la cele mai sonore fortissime.

„Inima“ acestui instrument excepțional are înfașșarea unui aparat de radio care se alimentează cu curent alternativ, iar piesa principală e o șină de metal elastică pe care e întinsă o coardă. La atingerea acestei coarde cu șina de metal se produce un sunet. Bine înțeles, puritatea sunetului și frumusețea execuției depind de agilitatea aceluia care mănăuște instrumentul. Cât pentru tehnică, ea e foarte grea și cere îndelungat exercițiu.

Se prea poate ca „Trautonium“ să fie instrumentul muzical al viitorului, deocamdată însă el e o interesantă curiozitate, care desigur nu va detrona vioara și pianul.

DE NECREZUT...

În Groenlanda nu există decât o singură închisoare, la Goldhavn și aceasta a fost nimicită de curând de un incendiu. În ultimii zece ani, au fost deținuți în această închisoare, care dispune de 10 celule, trei delicvenți. Fericită țară!

Ce aduce o noapte de nedormire

Sunt persoane care nu-și pot închipui o călătorie ceva mai lungă fără confortul unei cabine de dormit și al unui vagon-restaurant; dar când pomenesc în treacăt de vagonul „Pullmann” cu care au călătorit, desigur că nici nu le trece prin minte să se întrebe cine a fost acest om, gândindu-se, poate că e vorba de un mare fabricant și atâta tot.

Pentru cei care nu știu deci, vom spune că George M. Pullmann a fost un tâmplar, căruia o noapte de călătorie incomodă cu trenul, i-a adus o avere fabuloasă și puțința de a face fericirea a mii de oameni.

Era pe la mijlocul secolului trecut și tâmplarul Pullmann, călătorind pe linia Chicago-Bufalo, petrecu ceea ce se numește „o noapte albă”, gândindu-se la patul lui larg și moale pe care-l lăsase acasă.

Un pat!.. Ce n'ar fi dat să-l aibă acolo, în vagonul acela strâmt, ale cărui trepidații îl zgâlțâiau ca și când ar fi fost într-o căruță... Și noaptea trecu astfel lungă și obositoare, dar „ideia” încolțise în mintea călătorului nemulțumit, care, în loc să se mărginească să „constate” ca alții o stare de lucruri neplăcute, se gândi la mijlocul de a o îndrepta. Găsind soluția acestei probleme, el porni imediat la lucru și, din zece vagoane vechi ale căilor ferate din Chicago, construi vagoane cu paturi, lansând primul pe o linie ferată americană în anul 1859.

Cum era și firesc, Pullmann deveni curând mare constructor de vagoane cu paturi și mulțumită nenumăratelor îmbunătățiri și inovații aduse acestor vagoane. Întreprinderea lui luă un mare avânt asigurându-i câștiguri din ce în ce mai mari, Pullmann a devenit un om extrem de bogat, datorită unei singure nopți de nedormire într'un vagon incomod...

În Europa, primul vagon cu paturi a circulat în 1872, între Paris și Viena, fiind construit de inginerul belgian Nagelmaker. Prima societate de vagoane cu paturi s'a înființat în 1873 sub denumirea de „Manns Railway Sleeping Carriage Company”.

În același timp, primul vagon restaurant în Europa a putut fi văzut în gara Anhalt din Berlin. În Germania, doi prieteni, Gustav Riffelmann și Albert Klicks, au înființat, cu pricepere și mari cheltuieli, prima societate națională de vagoane-restaurant, care după diverse transformări a ajuns Compania „Mitropa” de azi. Cele 700 vagoane ale acestei societăți parcurg zilnic 200.000 km. și dau călătorilor odihna noaptea și hrana zilnică.

.....

Câtă învățătură putem trage din „Noaptea Albă” a tâmplarului Pullman!

Virginitatea creierului acestui om, îndreptată numai spre bine, ne dă un exemplu incomparabil de povățuitor pentru cei cari deși buni meseriași, de multe ori, gândul lor se îmbină cu fapte rele, alunecând astfel pe un drum greșit.

Pullmann, prin instinctul și gândul său a fost sorocit să fie folositor omenirii, deci să devină un erou social și mai târziu fără să vrea, un om bogat.

Incomoditatea, în care mulți meseriași trăiesc, le-ar putea da gânduri serioase și corecte, spre muncă cinstită și banul câștigat astfel i-ar scuti să mai ispășească „zile negre” prin închisori, pentru faptele lor rele

În viață, mulți oameni ar putea fi folositori societății și chiar lor înșiși, dacă n'ar apuca pe căi greșite. Exemplul ni-l dă Pullmann.

De ce este luminat cerul nopții

Fiecare dintre noi a observat desigur că chiar în nopțile fără lună, cerul este totuși luminat, ceace nu poate fi explicat numai prin prezența razelor stelelor. Această lumină are într'adevăr alte cauze. Mai întâi, lumina este cauzată de razele stelelor propriu-zise, sorilor îndepărtați, în afară de corpurile care aparțin sistemului nostru planetar. Un alt izvor de lumină sunt straturile de aer dela înălțimi mari care radiază o lumină proprie, de origină încă necunoscută până în prezent. Câteodată se observă pe cerul nocturn fâșii luminoase. Atunci efectul luminos este și mai mare. Poate că lumina aceasta provine din mici părți de materie, care vin din infinitul spațiilor, pătrund până la straturile de aer cele mai înalte ale atmosferei pământești și luminează la înălțimea de 200—300 km. La luminarea cerului nocturn mai contribuie și forțe electromagnetice, ceace reiese din faptul că există o legătură anumită între apariția fâșiilor luminoase și undele radiofonice. Este remarcabil că aceste fenomene luminoase sunt supuse unor oscilații considerabile, după anotimp.

Primul roman

Astăzi când cartea a cucerit lumea, când a pătruns până în cele mai singuratiche colțuri ale globului, când oamenii își petrec timpul liber reconfortându-se printr-un roman, nimeni nu se gândește: oare de când există aceste creații literare? Cunoaștem scrierile marilor poeți greci și romani, primele balade, epopee ale vechilor germani, pergamentele chinezilor, fenicienilor, etc. Dar cine ar crede că primul roman a fost scris de un egiptean, anume Enama; acum 3200 de ani? Romanul este foarte antrenant și chiar titlul este încă și astăzi modern: „Istoria celor doi frați.”

Lepra va putea fi vindecată!

Medicii germani au depus eforturi serioase în ultimile decenii pentru descoperirea bacililor care cauzează așa numitele boli tropicale și pentru combaterea lor. Este interesant de relevat că boli cum sunt malaria și boala somnului, ambele caracteristic tropicale, care făceau ravagii în colonii, sunt vindecabile azi mulțumită descoperirilor medicilor unei țări care nu are colonii.

O altă molimă groasă în fața căreia știința a rămas neputincioasă este lepra.

În momentul de față sunt aproximativ 7 milioane de leproși pe lume, la vindecarea cărora medicii au renunțat, — boala fiind socotită ca incurabilă.

În zadar se știe de multă vreme că lepra este cauzată tot de un bacil, pentru că până când nu s'au aflat condițiile cari pot face organismul să reziste acestui bacil, molima nu putea fi prevenită și nici vindecată. Medicul german Oberdörffer și asistenții săi, după lungi cercetări, au stabilit că lepra contaminează numai atunci când anumite toxine ale unor plante tropicale ajung în organism. Descoperirea a fost controlată prin experiențe asupra animalelor. Este demn de menționat că în această descoperire, pe lângă medicii germani, și institutul Pasteur din Paris a depus o activitate laborioasă. Doctorul Oberdörffer și asistenții săi au plecat recent în Japonia pentru a continua cercetările și experiențele lor.

Cerneală pentru stylo

Pentru a obține o cerneală bună pentru stylo, amestecați în cerneală obișnuită 30% glicerină. Păstrați acest amestec în sticle bine astupate ca să nu se evaporeze.

MITICA

Arhicunoscutul nostru Mitică se găsea mai deunzei în biroul unei societăți de asigurare din Capitală. Un slujbaș dela societate i se adresa :

— Dom'le Mitică, vă amintiți de d-l acela oacheș și înalt care și-a asigurat viața în aceeași zi cu d-ta ?

— Da, mi-l amintesc. Ce este cu el ?

— A murit eri !

— Tii, ce noroc a căzut pe capul lui ! N'a plătit ratele decât un an !

SEMITA

Micul Isidor a căpătat ca dar de ziua sa un frumos costumaș de militar. Când a apărut astfel îmbrăcat în salon, mama micului ovreiaș nu și mai putu reține admirația și entuziasmul :

— Oi, Isidor, ci frumos ești așa !

Adresându-se apoi bărbatului ei :

— Ascultă, Leibule, am o idee di geniu. Ar fi bine pe cupilul nostru să-l facem ofițer !

— Dece nu, dacă-i place lui meseria asta. Cu atât mai mult că, după câte am aflat, Napoleon ăla a lăsat la moartea sa o avere destul de mare !

AȘTEPT !

— Care-ți este ultima voință, înainte de a fi executat ? Întreabă un procuror pe un condamnat la moarte.

— Să mănânc căpșune ! spuse condamnatul.

— Căpșune ? Acum iarna ? De unde ? La vară !!

— Nu-i nimic, domnule procuror. Aștept !...

CRIZA DE ZAHAR

Un băcan dintr'un cartier boieresc, vrând să și informeze nobila clientelă, într'un stil mai ales că din nefericire, nu mai are zahăr, găsi de cuviință să lipească pe geamul prăvăliei o fâșie de hârtie cu inscripția „Zahărul epuizat“.

O cetățeană de prin Floreasca, trecând întâmplător prin fața magazinului și citind inscripția, intră hotărâtă și întreabă :

— Zahărul ăsta „epuizat“ e acelaș ca de obicei ?

— Acelaș.

— Și prețul ?

— Acelaș.

— Atunci, dă-mi te rog o jumătate de kilogram.

Și, triumfătoare, deschise geanta ca să scoată suma cuvenită.

EVADARE

Doi nebuni autentici voiau să evadeze dintr'un ospiciu.

— Am putea ieși pe fereastră, zise unul.

— Da, dar pentru treaba asta ne-ar trebui o funie.

Timp de câteva zile căutară, însfârșit găsiră o funie în camera gardienilor. Au luat-o iute și au fugit în camera lor. Au legat-o bine de pervazul ferestrei, au deschis fereastra și apoi au aruncat funia. Când aceasta a atins pământul, au rămas încremeniți.

— Imposibil să putem ieși. E prea lungă. Nu vezi că a atins de mult pământul ?...

TIR REPEDE

Intr'una din cafenelele din București s'au strâns la o masă mai mulți vânători. Și „vânătoareștile“ au și început. Fiecare se laudă cât poate mai bine. Dintre toți d. A e mai elocvent.

— Vânat ? Nici n'am văzut, domnilor. Și-am tras ca la fasole Parol ! Pac ! Un iepure ! Bum ! Bum ! Un duble de potârniche ! Bum ! O dropie ! Bum ! Un fazan... Pac ! o becațină !

— Ajunge, omule ! îl trage de mână un prieten ! Tu nu mai încarci deloc pușca ?

— Pușca ? Pe dracul ! Parcă mai aveam timp s'o 'ncarc !

CEVA DESPRE DUMAS

Pe vremea când Alex. Dumas autorul celor „Trei Mușchetari“ învăța la școala primară, veni într'o zi dela școală și puse mamei sale următoarea întrebare :

— Ascultă, mămico, când un copil spune adevărul, merită să fie pedepsit ?

— Dimpotrivă, puilul mamei, merită o răsplătă, căci nimic nu este mai frumos de cât să auzi pe cineva că spune adevărul !

— Dacă e așa mămico, de ce m'a pedepsit profesorul astăzi când i-am spus că nu am făcut eri lecțiile !

TEORIE

Scena se petrece la o cazarmă de pe calea Plevnei. Soldații sunt învățați cum să se orienteze noaptea.

— Să presupunem, zice locotenentul către un soldat — spre a vedea dacă a fost bine înțeles — că tu, Apostol Ion, ai în față răsăritul. Ce ai în spate ?

— În spate ?

— Da

— În spate, dom licotinent, am un junchiu care mă ține de vreo două luni !

Activitatea culturală dela Institutul de reeducare morală pentru minori, Ocnîța-Vâlcea

În ziua de 1 Mai a. c., dimineața, a avut loc serviciul divin oficiat de preotul confesor, iar la orele 12, după ce s'a servit masa, majoritatea minorilor (toți în afară de cei ce se găseau sub tratament medical) încononați frumos, sub directă supraveghere a Domnilor: Administrator, sub-administrator, Învățători și primul gardian cu un detașament de gardieni, au făcut o excursie la băile Govora.

Pe un timp favorabil, dând dovadă de o perfectă ordine, au parcurs cei 12 km., cu un popas, la 1/2 drum.

Cu toate că majoritatea dintre minori nu erau obișnuți cu drumuri lungi, totuși bucuria de a se găsi afară îi făcu să nu se mai simtă deloc oboșiți, așa că și timpul repausului l'au petrecut jucându-se cu mingea.

Continuând excursia, luându-se la întrecere care din camere să cânte mai frumos, au ajuns în Govora, unde neobișnuitul convoi a stârnit o vie admirație.

În ziua de 4 Maiu a. c., a avut loc serbarea zilei organizată de cl. II-a primară sub conducerea D-lui învățător Hodiș Grigore care a și conferențiat despre legi și autorități.

D-sa a explicat pe înțelesul majorității auditorilor, format din toți minorii, însemnătatea legilor și în special a supunerii fiecărui cetățean față de aceste legi.

După această, atât de instructivă conferință, a urmat un program de coruri și recitări, bine executate.

În ziua de 5 Maiu, la orele 10 a. m., un sobor de preoți basarabeni refugiați cu familiile lor, sub conducerea P. C. Consilier referent al Mitropoliei Olteniei, Al. Scosnicov și a Sf. Sale părintelui Protoereu de Vâlcea A. Zamfirescu, s'au prezentat la Institutul nostru unde în prezența întregului personal administrativ și educativ, a tuturor minorilor, și deținuților, au oficiat o slujbă religi-

Sala de cursuri pentru reeducarea minorilor.

Ca prin farmec au răsărit la toate geamurile și ușile zeci de privitori, ce ades nu s'au putut reține de a aplauda însuflețitele marșuri cântate de minori, și care mai de care cerea relații asupra felului școlii de unde vin „excursionistii”. După ce am vizitat școala de unde vin „excursionistii”. După ce am vizitat școala, în special pavilionul băilor și parcul și după ce ne-am odihnit, am pornit înapoi, trecând pela Mănăstirea Govora, unde pe rând toți minorii au luat parte la vecernie, dându-li-se apoi explicație în legătură cu istoricul sfântului locaș, menționându-se în special că aci a fost prima tipografie a țării românești.

Plini de voieșie și parcă renăscuți, au parcurs calea'n toarsă tot cu cântece, ajungând la inst. tut pe înopțate, unde masa aștepta, pofta mărită de drum a excursionistilor.

oasă de stințire a apei, după care a predicat Sf. Sa Protoereu Bulancea și P. C. Consilier referent Al. Scosnicov.

A urmat un program de coruri, și recitări adecvate, aranjate de minori conduși de D-nii Inv. I. Herman și Grigore Hodiș și în continuare a fost executat un minunat program religios și moral.

Au fost momente cu adevărat înălțătoare, când corul refugiaților a intonat impresionante cântece basarabene și s'au recitat minunate versuri. Și cel mai încătușat suflet s'a dezăvorit lăsând șuvoiul lacrimilor să curețe de tot ce era rău.

Nu se putea aduce mai mare alinare micuților oropșiți ce se găsec adăpostiți în umbra zidurilor institutului nostru, ca părinteștele cuvinte din predicile ținute.

Ca încheiere a mai predicat Sf. Sa Părintele protoereu de Vâlcea, A. Zamfirescu, sfătuind pe copii să caute să ducă o viață cât mai morală, fiind pe cât pot mai mult de ascultători, apoi s'au împărțit cărțile religioase și bonboane. Pentru această frumoasă manifestare a acestui însuflețit cerc de basarabeni refugiați, a mulțumit în cuvinte simțite D-l Administrator Toma N. Gorun.

În ziua de 10 Maiu, în prezența D-lui Inspector Gh. Grigorescu a avut loc serbarea marelui zile naționale.

După ce toți minorii au intonat „Hristos a Inviat” și „Imnul Regal”, D-l inv. Herman a conferențiat despre: *Insemnătatea zilei de 10 Maiu în istoria României.*

Vorbind însuflețit, a reușit să captiveze auditorul, făcându-l să trăiască momentele de înălțare sufletească la evocarea însemnătății acestei zile, dorind ca viitorul 10 Maiu, să întruchipeze și unirea întregii suflări românești la patria mamă.

După conferință, a urmat un bogat și bine executat program de coruri, recitări și dansuri naționale, conduse de D-nii Învățători P. Suciuc și V. Pop, după cum a binevoit să menționeze și DI Insp. G-ral în procesul-verbal.

În ziua de 11 Maiu 1941, în cadrul serbării zilei a conferențiat DI. Inv. I. Herman despre:

„Al cui e Ardealul”

Domnia sa a arătat foarte documentat, întrebunțând o bibliografie foarte bogată, drepturile noastre asupra acestui pământ sfințit prin nenumărate jertfe. Apelând și la date statistice din decursul vremurilor, a arătat și mai convingător dreptul nostru. Fiind român transilvănean și cunoscând în deaproape suferințele îndurate de românii de pe aceste meleaguri, a știut să exprime prin cuvinte simțite, toată jalea celor rămași în ținuturile vremelnice cutropite.

După conferință, cl. III-a, tot sub conducerea D-lui I. Herman, a executat un foarte bogat program bine executat și adecvat conferinței, jucându-se și piesa „Zorile” dramă istorică în 3 acte de St. O. Iosif, aranjată de DI. Inv. Mureșeanu Dumitru.

În ziua de 21 Maiu, majoritatea minorilor au făcut o excursie în satul Răureni, pe malul Oltului unde pe terenul primăriei, au jucat foot-ball, sub supravegherea D-lui Administrator.

Tot așa și în după amiaza zilei de 25 Maiu, pe același teren a avut loc un mic match între 2 echipe de minori.

În ziua de 19 Maiu ora 8,30 s'a oficiat de către P. C. Părintele Teodor C., un parastas pentru pomenirea eroilor patriei.

După slujbă, părintele a predicat despre însemnătatea religioasă a sfintei zile a Înălțării Domnului, arătând că această zi trebuie să fie și o sărbătoare a înălțării sufletești și morale. Povățuind pe minori să încerce din tot sufletul a se îndrepta, i-a îndemnat să vie, să se apropie de Sf. Sa ca de un părinte sufletește, în care vor găsi în orice împrejurare un sfătuitor.

După predică, a vorbit D-na Mariana Topa despre însemnătatea națională a zilei eroilor, a acelor mucenici ai neamului, care cu sângele lor au scris fiecare rând din istoria României Mari pe care avem datoria s'o recâștigăm și s'o păstrăm, așa cum ne-a fost lăsată prin testament scris cu viața celor 800 mii eroi.

După masă la orele 4, a avut loc serbarea zilei, la care a conferențiat DI. Inv. Grigore Hodiș, tot despre ziua eroilor, urmat de un program cu caracter național, executat de minorii din toate clasele.

În ziua de 9 Iunie a. c., în prezența D-lui Administrator Toma N. Gorun, a personalului didactic și administrativ, cum și a tuturor elevilor, a avut loc serbarea zilei, ce propiu zis a fost o repetiție generală și o selecționare a punctelor din programul pentru festivalul artistic proiectat a se da la R. Vâlcea.

În seara zilei, de 14 Iunie a. c. a avut loc în sala „Adreani” din R.-Vâlcea, orele 20, festivalul artistic dat de minori, cu un foarte bogat și reușit program de recitări cântece jocuri și teatru.

Cuvântul de deschidere rostit de D-l Ad-tor T. N. Gorun în cuvinte bine simțite, a arătat misiunea reeducativă a institutului în viața minorilor, adesea internați nu pentru vre'un delict ci pur și simplu ca abandonți moralmente de părinți s'au tutori.

Întreg programul minunat interpretat, în special piesa extrem de viu și verosimil jucată, eroii principali trăindu-și aproape întâmplările vieții lor, publicul a aplaudat frenetic adesea la scena deschisă.

Din selectul public ce a luat parte, menționăm pe I. P. S. Mitropolit Nifon al Olteniei, D-l Colonel Haas comandantul Reg. 2 Drobanți, D-l Colonel Almășeanu, D-l Prim Procuror M. Tarcinus, D-l procuror Panuțescu, D-l Judecător T. Georgescu și Judecător Florea Ionescu, P. S. Părintele Protoereu Al. Zanfirescu, cum și un mare număr de preoți și ofițeri etc. public ce a știut să-și exprime toată încântarea și surpriza de a vedea că și cu acești copii ce adesea sunt considerați pleava societății, se poate avea un așa de frumos rezultat.

Toate acestea au făcut ca mulțumirea noastră sufletească să fie mare, văzând că truda nu ne'a fost zadarnică.

La acest festival corul și dansurile naționale au fost aranjate și dirijate de D-l învățător Suciuc Petre, iar piesa „Sânge Nevinovat” dramă populară în 4 acte, de C. Popian a fost pusă în scenă de Sf. Sa Preotul Toader Constantin și D-l învățător P. Berbecaru.

În ziua de 22 Iunie a. c., institutul nostru a dat cu același program un festival artistic în sala C. Stănescu din Ocnele-Mari, având un bun rezultat material și moral, încât cu sumele strânse, s'a reușit a se completa fondul pentru cumpărarea unui aparat de radio imperios necesar institutului.

REGINA POEZIEI

1917

— Muzei mele... T —

de George I. Viă doi

*Ești o floare, ești parfumul, adunat din suc de flori.
D-n mireasma ta iubito, mă îmbăt adeseori...;
Cu zefirul blând al serii, cred surâsul tău că-mi vine,
Incât chiar de ești departe, te cred totuși lângă mine...
Ești un înger ce scoboară din albastrul Cer senin,
Tu ești farmecul ce noaptea, îmi mângâie somnul lin;
Te văd veșnic lângă mine, lângă capul meu șezând,
Fredonând oda iubirii, cu-al tău glas duios și blând.
Ești privighetoarea serei ce s'aude'n depărtare,
Înățănd spre Cer cu Lună, măestruta ei cântare...
Mă vrăjește, mă inspiră cântul tău duios și tare,*

*Incântat e deci poetul, tu ești singurul lui Soare:
Ești poteca vieții mele, ești iubita mea.. ființă
Și nădejdea bietu'mi suflet, sugrumat de suferință...;
Dar, iubită scumpă rază, ce'ncălzești inima-mi rece,
De ș' gândul tău cu mine, ce folos v'ăța'mi trece...
Ori și cum ea totuși trece, dar tot tânăr ași rămâne
Când reala.. ta ființă, ar fi veșnic lângă mine..
Sunt poet, dar nu's nimica, dacă-muza îmi lipsește
Căci în vers, numai poetul și cu muza lui vorbește...
Vino muză de'mi alină suferința veșniciei;
Tu ești scumpa mea stăpână, ești Regina poeziei!*

CUM NE PUTEM FERI DE BOALELE MOLIPSITOARE

de Dr. URECHIA

Ce-i de făcut ca să nu ajungem ofticoși ?

Două lucruri sunt de făcut ca să nu ajungem ofticoși, ca să nu ne îmbolnăvim de oftică:

1. *Să nu ne slăbim firea (constituția).*

2. *Să nu băgăm în noi sămânța de oftică.*

1. Pentrucă constituția (firea) să nu fie slabă și prin urmare aplicată spre oftică, se cere să avem *casă sănătoasă, mâncare hrănitoare, să nu ne istovim cu munca, și să ne ferim de unele boale, de alcoolism (patima beției) mai ales.*

Am spus mai înainte că adesea copiii ieșiți dintr'un tată sau din o mamă ofticoasă, se nasc cu o fire (constituție) slabă, aplicată spre boale și mai ales spre oftică. Deaceia doctorii opresc *cu desăvârșire* căsătoria cu un ofticos.

Să nu uităm că, dacă ne căsătorim cu un ofticos, nu numai că putem lua și noi boala lui, dar nenorocim și copiii noștri, copii cari adesea ori vor ajunge și ei ofticoși.

Cum putem întări un copil amenințat de oftică? Ducându-l să crească la mare, hrănindu-l bine, crescându-l în odaia mare și cu soare.

Am văzut până acum cum ne putem întări firea, ne mai rămâne, ca să nu ajungem ofticoși, să ne ferim de a băga în noi sămânța de oftică.

2. *Cum ne putem feri de a băga sămânța de oftică în noi ?* Am arătat că sămânța de oftică se poate găsi în unele cărnuri și lăpturi și în aier. Ca să nu băgăm sămânța în noi cu carne ori cu lapte e ușor: n'avem decât să nu bem lapte decât fiert în clocote și să nu mâncăm carne decât bine fiartă. *Prin fierbere și frigere, omorăm sămânța de oftică.*

Dar cu sămânța din aier ? Sămânța din aier n'o putem omori, dar putem face ca să nu existe. Cum ? — *Obligând pe ofticos să nu scuipe niciodată pe jos* (am arătat că depe jos vine sămânța în aier). Ofticosul trebuie să scuipe numai și numai într'o scuiptoare, scuiptoare în care să fie puțină apă de acid fenic. In lipsa

unei anume scuiptori, ofticosul va scuipa într'o strachină cu apă de acid fenic, sau cu lapte de var. Seara scuiptoarea ori strachina se va vărsa în privată, *iar nici cum în curte, în bătătură.* De nu este privată, într'o groapă, și se va arunca deasupra var. Mai putem arunca în foc ce s'a adunat în scuiptoare.

Când e afară, ofticosul să scuipe în batistă. Seara să moaie batista în apă de acid fenic, ca să omoare sămânța din flegma ofticosului, sau s'o fiarbă în leșie. Ofticosul trebuie să urmeze astfel, căci neurmând aceste reguli, căci scuipând pe jos și umplând aierul cu sămânța boalei sale, nu numai că poate nenoroci pe ai săi, bărbat ori nevastă și copii, *dar chiar lui își întetește boala.* Și o întetește căci sămânța de care scăpase, o bagă iarăși în plămâni lui și poate să ajungă, această sămânță, tocmai într'o parte care era sănătoasă.

Alte reguli de urmat pentruca să nu ne molipsim de oftică :

Să nu bem cu paharul, să nu mâncăm cu tacâmul unui ofticos, căci și pe acestea este sămânța de oftică.

Să nu dormim în aceeași odaie cu un ofticos, să nu ne băgăm în suflul lui, mai ales când tușește, deoarece când tușește, ofticosul aruncă împrejur stropi cu sămânță de boală.

Să nu facem praf în odaia ofticosului. In loc să măturăm praful e mai bine să-l ștergem cu o cârpă jilavă.

Să nu ne mutăm în casa în care a fost un ofticos, până ce nu o vom fi curățat'o (dezinfecat'o) așa cum am arătat mai înainte.

Dacă s'ar urma aceste reguli, și ele nu ar fi așa de greu de urmat, oftica n'ar mai nenoroci atâta lume. N'am mai vedea bărbatul dând oftica sa nevastei sale, ori aceasta bărbatului, n'am mai vedea părinții dând oftica lor copilașilor lor, n'am mai vedea atâta lume pierind de această rea boală, de oftică.

Urmare în numărul viitor

C u g e t ă r i

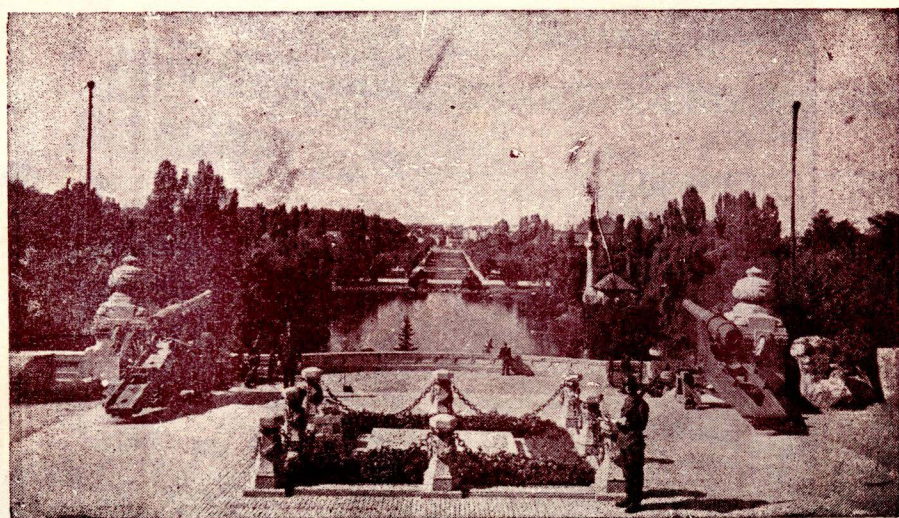
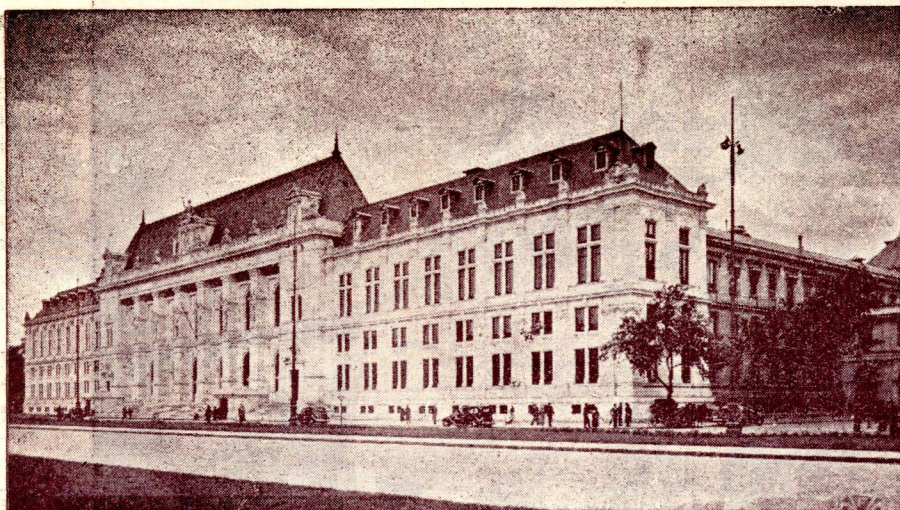
de George I. Vlădoi

— *Înlătură prin semnul Crucii, îndoelile sufletului tău și numai astfel vei înfrânge și distruge puterile diavolicești.*

— *Nu legile asigură dreptatea, ci sufletele curate și dârze, cari nu dezarmează urmărind-o, cu respectul legilor.*

— *Respectând pe altul cum se cuvine, vei avea sufletul împăcat și respect din partea tuturor.*

**Bucureștii
de astăzi
în imagini**

**Sus: Palatul Justi-
ției.**

**Mijloc: Piața Uni-
versității.**

**Jos: Parcul Regele
Carol I, (în primul plan
se vede mormântul Sol-
datului Necunoscut).**